

“เทคนิคการถ่ายภาพ”

คำนำ

กลุ่มประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ มีหน้าที่ในการบันทึกภาพภารกิจของผู้บริหาร กิจกรรมต่าง ๆ ของกรมฯ รวมทั้งให้บริการถ่ายภาพประกอบบทความ หรือภาพประกอบรายงานผลงานวิจัย ประกอบกับเทคโนโลยีการถ่ายภาพในปัจจุบันก้าวหน้าไปอย่างมาก ทุกคนที่มีโทรศัพท์มือถือจะสามารถจะบันทึกภาพได้ แต่ภาพนั้นอาจจะมีองค์ประกอบไม่ครบ ไม่สามารถบอกเล่าเรื่องราว หรือบรรยากาศได้ เมื่อนำมาใช้ในการเผยแพร่ หรือประกอบบทความ เรื่องราวต่าง ๆ

กลุ่มประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ จึงได้รวบรวมความรู้ด้านการถ่ายภาพ จากผู้ที่มีอาชีพช่างภาพ จากตำรา จากข้อเขียน และจากประสบการณ์ของผู้ที่ทำหน้าที่ช่างภาพ เป็นเอกสารคำแนะนำเรื่อง “เทคนิคการถ่ายภาพ” เพื่อเผยแพร่ให้กับบุคลากรของกลุ่มประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ และผู้สนใจทั่วไป ได้นำไปเป็นแนวทางในการถ่ายภาพ เพื่อให้ได้ภาพที่มีความครบถ้วน สมบูรณ์ สวยงาม และใช้ประโยชน์ได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ

กลุ่มประชาสัมพันธ์และเผยแพร่

เมษายน 2558

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทที่ 1 กล้องถ่ายรูป	1
องค์ประกอบของกล้องถ่ายรูป	1
กล้องถ่ายรูป (ใช้ฟิล์ม)	1
กล้องถ่ายรูประบบดิจิทัล	2
บทที่ 2 การถ่ายภาพ	5
ประโยชน์ของการถ่ายภาพ	5
การถ่ายภาพบุคคล	5
การถ่ายภาพเคลื่อนไหว/กีฬา	6
การถ่ายภาพในที่แสงน้อย/กลางคืน	7
การถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็ก	8
การถ่ายภาพสัตว์/สัตว์เลี้ยง	9
การถ่ายภาพอาหาร	10
การถ่ายภาพดอกไม้	12
การถ่ายภาพทิวทัศน์	15
การถ่ายภาพพาโนรามา	16
การถ่ายภาพด้วยโทรศัพท์มือถือ	17
การถ่ายภาพขาว	19

บทที่ 3 การตกแต่งภาพเบื้องต้นด้วยโปรแกรม Adobe Photoshop	20
การใช้งานโปรแกรม Adobe Photoshop เบื้องต้น	21
การลดขนาดภาพถ่าย.....	26
การเลือกภาพเฉพาะส่วน	30
การหมุนภาพ	31
การปรับเพิ่ม-ลดความสว่างของภาพ (Brightness/Contrast)	36
การแก้ไขภาพถ่ายที่มีสีผิดเพี้ยน	38
แนะนำเว็บไซต์ที่สอนการใช้งานโปรแกรม Photoshop	42

บทที่ 1 กล้องถ่ายรูป

องค์ประกอบของกล้องถ่ายรูป

ก่อนที่กล้องถ่ายภาพจะพัฒนามาเป็นระบบดิจิทัล และกล้องไนโตรสฟท์มือถือเช่นปัจจุบัน กล้องถ่ายภาพจะใช้ “ฟิล์ม” ในการบันทึกภาพ และต้องนำฟิล์มนั้นมาผ่านกระบวนการล้างด้วยน้ำยาสร้างภาพเป็นภาพที่เรียกว่า “ภาพเนกาทีฟ” แล้วจึงนำภาพเนกาทีฟ ไปผ่านกระบวนการอัดขยายภาพลงบนกระดาษอัดภาพ จึงจะได้เห็นภาพถ่ายที่เรียกว่า “ภาพโพสิทีฟ” คือภาพที่เห็นตามความเป็นจริง

กล้องถ่ายรูป (ใช้ฟิล์ม)

กล้องถ่ายรูปแม้จะมีความสามารถ และคุณลักษณะแตกต่างกันบ้าง แต่ส่วนใหญ่จะมีส่วนประกอบคล้ายคลึงกันคือ

1. **ตัวกล้อง (Body)** ทำหน้าที่เป็นห้องมืด ป้องกันแสงภายนอกเข้าไปถูกฟิล์มที่บรรจุอยู่ภายในและเป็นที่ยึดส่วนประกอบตลอดจนอุปกรณ์ต่างๆ ที่ช่วยในการถ่ายรูป
2. **เลนส์ (Lens)** ทำหน้าที่รับแสงสะท้อนจากวัตถุ ส่งไปยังฟิล์มที่บรรจุอยู่ในตัวกล้องฟิล์มจะบันทึกภาพเอาไว้ กล้องบางชนิดสามารถถอดเปลี่ยนเลนส์ได้ตามความต้องการ เช่น กล้องประเภท SLR (Single len Reflex) หรือเรียกว่ากล้องสะท้อนเลนส์เดี่ยว เลนส์จะพนักอยู่ข้างหน้าตัวกล้อง ซึ่งมีขนาดความยาวโฟกัสแตกต่างกัน เช่น 50 มม . 35 มม . 105 มม . เป็นต้น
3. **ช่องมองภาพ (View Finder)** ปกติช่องมองภาพจะอยู่ด้านหลังของตัวกล้องเป็นจอมองภาพ เพื่อช่วยในการประกอบ และจัดองค์ประกอบของภาพ ให้มีความสวยงามตามหลักของศิลปะการถ่ายรูป
4. **ชัตเตอร์ (Shutter)** ทำหน้าที่ควบคุมเวลาฉายแสง (Exposure Time) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ความไวของชัตเตอร์ (Shutter Speed)
5. **แผ่นไดอะแฟรม (Diaphram)** ทำหน้าที่ควบคุมปริมาณความเข้มของการส่องสว่างของแสงที่ตกลงบนแผ่นฟิล์ม มีลักษณะเป็นแผ่นโลหะบาง ๆ หลาย ๆ แผ่นซ้อนเหลื่อมกันอยู่
6. **รูรับแสง (Aperture)** เป็นรูเปิดของแผ่นไดอะแฟรมให้มีขนาดต่าง ๆ ตามต้องการ เช่น เมื่อต้องการให้แสงเข้ามากก็เปิดรูรับแสงให้มีขนาดใหญ่ และทางตรงกันข้าม ถ้าต้องการปริมาณแสงเข้าไปถูกฟิล์มน้อยก็เปิดรูให้เล็กลง การเปิดขนาดของรูรับแสงแตกต่างกันนี้มีตัวเลขกำหนดเอาไว้ ซึ่งตัวเลขนี้จะเป็นวงแหวน ติดอยู่ที่ตัวเลนส์เรียกตัวเลขต่าง ๆ ว่าเอฟสตอป (F-Stop) หรือ เอฟนัมเบอร์ (F-Number)

นอกจากส่วนประกอบที่สำคัญ ๆ ของกล้องถ่ายรูปดังกล่าวแล้ว ยังมีปุ่มปรับและควบคุมต่าง ๆ ที่อยู่บนกล้องถ่ายรูป ที่จำเป็นต้องศึกษาให้เข้าใจเป็นอย่างดีก่อนใช้งาน

กล้องถ่ายรูประบบดิจิทัล

ส่วนประกอบหลัก ๆ ของกล้องดิจิทัล มีดังนี้

1. ตัวกล้อง (Body) มีลักษณะเป็นกล่องทึบแสงซึ่งมีหน้าที่ไม่ให้แสงสว่างผ่านเข้าไปยังตัวกล้องได้ ตัวกล้องมีขนาดแตกต่างกันไปตามคุณภาพและราคาของกล้อง

2. เลนส์ (Lens) กล้องดิจิทัลส่วนใหญ่จะไม่สามารถถอดหรือเปลี่ยนเลนส์ได้ แต่หากกล้องที่เปลี่ยนเลนส์ได้จะมีราคาแพงและมักใช้งานในระดับมืออาชีพ เลนส์จะทำหน้าที่ถ่ายทอดแสงสะท้อนจากวัตถุเข้ามายังตัวรับแสงของกล้อง วัสดุที่ใช้ในการทำเลนส์มี 2 ชนิดคือ พลาสติกและแก้ว ซึ่งมีความแตกต่างกันทั้งคุณภาพและราคา

2.1 เลนส์พลาสติก ซึ่งมีราคาถูก ทำให้ได้ภาพที่มีคุณภาพต่ำ มักจะใช้ในกล้องรุ่นเก่า

2.2 เลนส์ที่ทำจากแก้ว มีความใสมากกว่าเลนส์พลาสติก สามารถซูมได้ทั้งแบบ Digital Zoom และ Optical Zoom จะได้ภาพที่มีคุณภาพดีกว่าอย่างเห็นได้ชัด

3. ช่องมองภาพ (View finder) เพื่อใช้มองภาพและจัดองค์ประกอบของภาพแล้วถ่ายภาพได้ทันที นอกจากนี้ยังมีช่องมองภาพที่เป็นจอ LCD ติดอยู่กับตัวกล้อง ทำงานเช่นเดียวกับช่องมองภาพธรรมดา ภาพที่ปรากฏจะเหมือนกับภาพที่ถ่ายออกมาได้ทุกประการ ช่องมองภาพมี 2 ชนิดคือ

3.1 ช่องมองภาพแบบเล็งแล้วถ่าย (Optical Viewfinder) เป็นช่องมองภาพแบบที่ใช้ในกล้องราคาถูก ให้ภาพที่ละเอียดไม่มากนัก การใช้งานสามารถเล็งได้โดยตรงจากช่องมองภาพแล้วออกไปได้ทันที กล้องดิจิทัลที่มีช่องมองภาพแบบนี้จะเป็นกล้องดิจิทัลอัตโนมัติ ไม่ต้องปรับแต่งค่ามากนักก็สามารถเล็งผ่านช่อง แล้วกดชัตเตอร์เพื่อถ่ายภาพได้ทันที

3.2 ช่องมองภาพแบบจอ LCD (Liquid Crystal Display) เป็นช่องมองภาพที่สะดวกต่อการใช้งานเป็นอย่างยิ่งสำหรับกล้องดิจิทัล เพราะสามารถมองผ่านทางจอ LCD แล้วจัดองค์ประกอบของภาพได้ และยังสามารถเลือกภาพที่ได้ถ่ายไปแล้วขึ้นมาดูได้ทันที หากไม่พอใจก็สามารถลบภาพออกได้ ทำให้ไม่เสียเวลาในการถ่ายและเลือกภาพที่ต้องการ จอ LCD จะมีขนาดและคุณภาพแตกต่างกันตามราคา และยี่ห้อของกล้อง หากเป็นจอคุณภาพต่ำจะไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนเมื่อมองจากด้านข้าง หรือมองจากพื้นที่ที่มีแสงสว่างมาก ๆ ข้อจำกัดของจอ LCD คือสิ้นเปลืองพลังงาน ทำให้อายุการใช้งานของแบตเตอรี่ในกล้องดิจิทัลเสื่อมเร็วเมื่อเปิดจอ LCD ไว้ตลอดเวลา ดังนั้น ควรปิดหน้าจอ LCD ไว้ขณะที่ไม่ได้ใช้งาน

4. แบตเตอรี่ การทำงานของกล้องดิจิทัลต้องอาศัยพลังงานจากแบตเตอรี่หรือพลังงานจากหม้อแปลงไฟฟ้า แบตเตอรี่ที่ใช้กับกล้องดิจิทัลมีหลายประเภท ดังนี้

4.1 แบตเตอรี่แบบอัลคาไลน์ AA มีอายุการใช้งานไม่ยาวนานนัก เนื่องจากกล้องดิจิทัลส่วนใหญ่มีจอภาพ LCD ซึ่งใช้พลังงานสูง

4.2 แบตเตอรี่แบบ NiCD เป็นแบตเตอรี่ที่เก็บไฟได้น้อยและใช้งานได้ไม่นานนัก จึงไม่นิยมใช้แม้ว่าจะมีราคาถูก แต่สามารถชาร์จไฟและนำมากลับมาใช้ได้อีก แต่การชาร์จไฟนั้นจะต้องรอให้ใช้งานจนหมดก่อนจึงทำการชาร์จได้

4.3 แบตเตอรี่แบบ NiMH เป็นแบตเตอรี่ที่นิยมใช้ในปัจจุบัน เนื่องจากน้ำหนักเบา เก็บไฟได้นาน สามารถชาร์จได้ทันทีและบ่อยครั้งโดยไม่ต้องรอให้แบตเตอรี่ หมดก่อน คุณภาพดี ราคาไม่แพง และหาซื้อได้ง่าย

4.4 แบตเตอรี่แบบ Li-ion เป็นแบตเตอรี่ที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดและราคาแพง เนื่องจากมีน้ำหนักเบา เก็บกระแสไฟได้นานและมากกว่าแบตเตอรี่แบบ NiMH สามารถชาร์จไฟได้ทันทีที่ต้องการ นิยมใช้กับกล้องที่มีราคาแพงและคุณภาพสูง

นอกจากแบตเตอรี่แล้ว ที่ชาร์จแบตเตอรี่นับเป็นอุปกรณ์เสริมที่สำคัญต่อการใช้งาน กล้อง ดิจิทัล ที่ชาร์จแบตเตอรี่มี 2 ชนิด คือ การชาร์จแบบเร็ว คือใช้เวลาชาร์จเพียง 2-3 ชั่วโมง แต่ประจุไฟฟ้าที่ชาร์จเข้าไปจะไม่เต็มทีนัก การชาร์จแบบช้า ใช้เวลาประมาณ 4-5 ชั่วโมง ซึ่งจะช่วยถนอมแบตเตอรี่มากกว่าและเกิดความร้อนน้อยกว่าแบบเร็ว

5. หน่วยความจำ (Memory card) เปรียบเทียบได้กับฟิล์มของกล้องถ่ายภาพธรรมดา หน่วยความจำทำหน้าที่ในการบันทึกภาพถ่ายที่ได้จากกล้องดิจิทัลลงบนหน่วยความจำของตัวกล้องซึ่งมี 2 ประเภท ดังนี้

5.1 หน่วยความจำภายใน มีหน้าที่เก็บข้อมูลของภาพลงในตัวกล้อง เมื่อต้องการโอนถ่ายข้อมูลรูปภาพออกมาใช้งานต้องทำการต่อสายออกจากตัวกล้องผ่านทางพอร์ตต่าง ๆ ที่ตัวกล้องใช้งานอยู่ แล้ว ต่อเข้ากับเครื่องคอมพิวเตอร์หรือพรีนเตอร์ก่อนจึงจะสามารถใช้งานได้

5.2 หน่วยความจำภายนอก ส่วนใหญ่กล้องดิจิทัลจะใช้หน่วยความจำประเภท Flash Memory ซึ่งเป็นตัวเก็บข้อมูลขนาดเล็ก หน่วยเก็บข้อมูลที่นิยมใช้ภายในกล้องนั้นจะมี Compact Flash และ Smart Card ซึ่งมีความจุในการเก็บข้อมูลต่างกันออกไปตามราคา โดยส่วนมากจะเก็บข้อมูลได้ต่ำที่สุด 16 เมกะไบต์

5.3 หน่วยความจำแบบอื่น ๆ จะใช้งานแตกต่างกันไปตามยี่ห้อของกล้อง ได้แก่

1) CompactFlash เป็นหน่วยความจำขนาดเล็กที่พัฒนามาจากมาตรฐานของ PC Card (PCMCIA) พัฒนาขึ้นโดยบริษัท SanDisk มีขนาด ประมาณกล้องไม้ขีดขนาดเล็ก และใช้เทคโนโลยี Flash ในการเก็บข้อมูล

2) Ultra CompactFlash พัฒนาโดยบริษัท SanDisk เป็นหน่วยความจำ Flash ความเร็วสูงถึง 2.8 เมกะไบต์ต่อวินาที ทำให้สามารถนำไปใช้งานกับกล้องดิจิทัลประสิทธิภาพสูงได้เป็นอย่างดี สามารถส่งผ่านข้อมูลได้มากกว่า Compact Flash ธรรมดาถึง 2 เท่า

3) Memory Stick พัฒนาขึ้นโดยบริษัท Sony ปัจจุบันมี 2 แบบคือ Memory Stick ขนาด 21.5x50x2.8 มิลลิเมตร น้ำหนัก 4 กรัม และขนาด 20x31x1.6 มิลลิเมตร น้ำหนัก 2 กรัม ความเร็วในการส่งผ่านข้อมูลจะอยู่ที่ 2MB/s สำหรับการบันทึกและ 2.45 MB/s สำหรับการอ่านข้อมูล

4) Smart Media พัฒนาขึ้นโดยบริษัท Toshiba เป็นหน่วยความจำแฟลช SSFDC (Solid State Floppy Disk Card) ขนาด 37x45x0.76 มิลลิเมตร น้ำหนักเพียง 1.8 กรัม แต่มีข้อเสียคือ หน้าสัมผัสการอ่านข้อมูลขนาดใหญ่ ทำให้เกิดการเสียหายของข้อมูลได้ง่ายกว่า Flash Memory ชนิดอื่น ๆ

5) Secure Digital (SD) ได้รับการพัฒนาขึ้นโดยบริษัท Matsushita Electronic Industrial มีขนาด 24x32x2.1 มิลลิเมตร น้ำหนัก 2 กรัม มีความเร็วแสงในการส่งผ่านข้อมูล 10 MB/s

6) Multimedia Card (MMC) ได้รับการพัฒนาร่วมกันระหว่าง SanDisk Corporation และ Siemens มีขนาดเล็กที่สุดเพียง 24x31x1.4 มิลลิเมตร น้ำหนักน้อยกว่า 2 กรัม นิยมใช้ในกล้องดิจิทัลและอุปกรณ์เล่นเพลง MP3 หรืออุปกรณ์พกพาอีกหลายชนิด

6. ปุ่มควบคุมการทำงาน มีหน้าที่จัดการกับลักษณะของภาพถ่าย จะทำงานคู่กับเมนูการทำงานที่จะแสดงผลออกทางจอ LCD กับตัวกล้อง ซึ่งกล้องแต่ละตัวก็จะมีการทำงานของปุ่มควบคุมการทำงานและเมนูควบคุม การทำงานที่ต่างกันออกไป กล้องราคาถูกแบบอัตโนมัติจะมีปุ่มควบคุมการทำงานไม่มากนัก แต่หากเป็นกล้องราคาแพงและประสิทธิภาพสูงจะมีปุ่มการทำงานมากและมีการทำงานที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

7. ชัตเตอร์ ทำหน้าที่เป็นตัวเปิดและปิดหน้ากล้องในการรับแสงว่าจะเปิดให้แสงที่สะท้อนจากวัตถุผ่านได้นานเท่าใด โดยส่วนมากชัตเตอร์ของกล้องดิจิทัลจะสามารถ กดได้ 2 ระดับคือ การกดชัตเตอร์แล้วยกขึ้นทันที ซึ่งเป็นการหาตำแหน่งโฟกัสของภาพ และการกดชัตเตอร์ค้างไว้ประมาณ 1-2 วินาทีเป็นการเปิดหน้ากล้องเพื่อทำการถ่ายภาพจริง ๆ

บทที่ 2 การถ่ายภาพ

การถ่ายภาพมีประโยชน์และมีบทบาทเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของคนเราเพิ่มมากขึ้นทุกวัน โดยเฉพาะในยุคปัจจุบัน การถ่ายภาพไม่ได้เป็นเรื่องที่ยากอีกต่อไป เพราะผู้ผลิตกล้องได้พัฒนาให้กล้องถ่ายภาพมีขนาดเล็กลง ใช้งานง่ายขึ้น รวมทั้งมีอุปกรณ์ช่วยอำนวยความสะดวกอีกมากมาย โดยมนุษย์เราจะใช้การถ่ายภาพเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆออกมาในรูปแบบของภาพถ่ายเพื่อให้บุคคลอื่นๆได้เข้าใจในเหตุการณ์นั้นๆ รวมทั้งยังเป็นสื่อถ่ายทอดในด้านความงามทางศิลปะ และยังเป็นที่ยอมรับอีกด้วยว่าการถ่ายภาพเป็นศิลปะแขนงหนึ่งอีกด้วย

ประโยชน์ของการถ่ายภาพ สามารถแบ่งได้ตามการใช้งานได้ดังนี้

- 1.การถ่ายภาพที่ใช้เก็บเป็นที่ระลึกในกลุ่ม หรือเป็นหลักฐาน เช่น ภาพของกลุ่มเพื่อน ภาพงานแต่งงาน ภาพงานรับปริญญา ภาพของพ่อแม่ลูก ฯลฯ
- 2.การถ่ายภาพเพื่อใช้ประกอบในการทำงานต่างๆ เช่น ใช้ในการประกอบการสอนใช้ในวงการแพทย์ ใช้ในการศึกษาค้นคว้าวิจัย ฯลฯ
- 3.การถ่ายภาพที่เป็นงานศิลปะ ซึ่งมีทั้งที่เป็นภาพแบบเหมือนจริง เช่น ภาพทิวทัศน์ ภาพบุคคล และภาพแบบไม่เหมือนจริง ฯลฯ
- 4.การถ่ายภาพที่ใช้เพื่อการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ เช่น ภาพถ่ายประชาสัมพันธ์กิจกรรมต่างๆ ภาพถ่ายเพื่อใช้ในการโฆษณา ฯลฯ

การถ่ายภาพลักษณะต่าง ๆ

การถ่ายภาพบุคคล

ส่วนใหญ่เป้าหมายหลักในการถ่ายภาพบุคคล คือ การดึงลักษณะเด่นของตัวแบบออกมา ในขณะที่วัตถุประสงค์รองคือการสร้างภาพบุคคลที่ดึงดูดความสนใจของผู้ชม ภาพถ่ายบุคคลให้ดูโดดเด่นวัตถุหลักจะต้องเป็นบุคคล ในขณะที่องค์ประกอบอื่นๆ ในกรอบภาพอย่างพื้นหลังหรือพื้นหน้า จะต้องไม่อยู่ในโฟกัสของภาพ เพื่อให้ความสนใจของผู้ชมภาพมุ่งมายังวัตถุหลักเท่านั้น ในการถ่ายภาพบุคคลลักษณะเช่นนี้จะต้องใช้ระยะชัดลึกที่สั้นโดย

- ตั้งค่ารูรับแสงให้กว้างที่สุด (ค่ารูรับแสงน้อย) เท่าที่เลนส์สามารถทำได้
- ให้พื้นหลังอยู่ห่างจากวัตถุหลักมากที่สุดเท่าที่จะทำได้
- ควรซูมเลนส์กล้องเท่ากับค่ากลางของระยะซูมขึ้นไป

การเลือกพื้นหลังก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน การเลือกพื้นหลังที่ดีในการถ่ายภาพบุคคลควรพิจารณาองค์ประกอบดังนี้

- พยายามหาพื้นหลังที่เรียบที่สุด
- สีและเฉดสีของพื้นหลังควรแตกต่างจากสีผมและสีเสื้อผ้าของตัวแบบมากที่สุด

ภาพถ่ายบุคคลอาจเป็นภาพถ่ายที่มีลักษณะเป็นทางการซึ่งช่างภาพจะเป็นผู้บอกให้ตัวแบบจัดทำทาง หรืออาจเป็นภาพแอบถ่ายซึ่งจับภาพของตัวแบบโดยที่ตัวแบบไม่รู้ตัวก็ได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายภาพบุคคลแบบใด สิ่งสำคัญก็คือการดึงเอาลักษณะเด่นของตัวแบบออกมาให้ได้

ในบางครั้ง การซูมออกเล็กน้อยเพื่อเก็บองค์ประกอบบนพื้นหลังให้อยู่ในโฟกัสของกล้องอาจช่วยบอกเรื่องราวเกี่ยวกับตัวแบบ สร้างความน่าสนใจและความน่าดึงดูดใจให้กับภาพถ่ายได้มาก

การถ่ายภาพเคลื่อนไหว/กีฬา

การถ่ายภาพการแข่งขันกีฬาและการเคลื่อนไหวนั้น สิ่งสำคัญอยู่ที่การแสดงความเคลื่อนไหวของวัตถุหลักเป็นสำคัญ ไม่ว่าจะด้วยการหยุดภาพด้วยความเร็วชัตเตอร์สูง หรือการใช้เทคนิคที่ทำให้การเคลื่อนไหวดูพร่ามัวด้วยการใช้ความเร็วชัตเตอร์ต่ำ และใช้เทคนิคที่เรียกว่า “การแพนกล้อง”

ช่างภาพกีฬาจะต้องอยู่ห่างจากผู้เข้าแข่งขันเพื่อป้องกันไม่ให้นักกีฬาเสียสมาธิ ระยะห่างระหว่างช่างภาพและวัตถุหลักอาจมากกว่า 100 เมตร หากเป็นการแข่งขันกีฬาประเภทสนาม เช่น ฟุตบอล หรือรักบี้ ดังนั้น เพื่อให้ได้ภาพถ่ายนักกีฬาที่สวยงามที่สุด ช่างภาพจะต้องเตรียมเลนส์ที่มีทางยาวโฟกัสสูงอย่างน้อย 80 มม. ขึ้นไป

ในการโฟกัสภาพ โหมดที่เหมาะสมสำหรับการถ่ายภาพการแข่งขันกีฬาและวัตถุเคลื่อนไหวมากที่สุดคือ โหมด "AF-C" (ออโตโฟกัสต่อเนื่อง) ในโหมดนี้กล้องจะโฟกัสจุดที่เล็งเอาไว้อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ควรใช้โหมดนี้ร่วมกับโหมดโฟกัส "พื้นที่ออโตโฟกัสแบบไดนามิก" ที่สามารถติดตามวัตถุที่เคลื่อนไหวได้ดีกว่าเนื่องจากนักกีฬา หรือตัวแบบไม่สามารถควบคุมสีหน้าท่าทางของตัวเองขณะที่กำลังเคลื่อนไหวได้ ดังนั้น ภาพของนักกีฬาหรือวัตถุที่เคลื่อนที่อย่างรวดเร็วที่ถูก "หยุด" เอาไว้ มักจะมีสีหน้าหรือท่าทางที่น่าสนใจจนถึงขนาดที่สร้างความแปลกใจให้แก่ตัวแบบเอง ในการถ่ายภาพชนิดนี้ จำเป็นต้องตั้งค่ากล้องให้มีความเร็วชัตเตอร์สูง

การใช้โหมดถ่ายภาพต่อเนื่องเพื่อถ่ายภาพหลายๆ ภาพต่อเนื่องกันอย่างรวดเร็ว จะทำให้มีภาพถ่ายหลายลักษณะท่าทางและสามารถเลือกเอาภาพที่ดีที่สุดมาใช้ได้

การโฟกัสภาพการแข่งขันกีฬาและวัตถุที่เคลื่อนที่อย่างรวดเร็วเป็นเรื่องยาก แต่สามารถเปิดใช้โหมดออโตโฟกัสต่อเนื่องและติดตามวัตถุได้ ซึ่งวิธีนี้ใช้ได้ดี ถ้าช่างภาพจะเปลี่ยนตำแหน่งถ่ายภาพอยู่เสมอ อย่างไรก็ตามยังต้องพึงโชค หรือจังหวะด้วย เพราะในการโฟกัสอัตโนมัติ กล้องอาจไม่สามารถโฟกัสวัตถุที่ต้องการถ่ายได้ทุกครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีวัตถุจำนวนมากอยู่ในกรอบภาพในระยะห่างที่ต่างกัน เช่น การถ่ายภาพนักฟุตบอลจำนวนมากในสนามแข่งขัน เป็นต้น ซึ่งระบบออโตโฟกัสอาจสับสนได้

วิธีหนึ่งที่จะทำให้สามารถโฟกัสจุดใดจุดหนึ่งได้อย่างคมชัดก็คือการปรับโฟกัสด้วยตนเองไปยังตำแหน่งที่คาดว่าจะเกิดการเคลื่อนไหวที่ต้องการจะถ่ายภาพ ตัวอย่าง เช่น บริเวณหน้าประตูในสนาม

ฟุตบอล หรือโค้งในสนามแข่งรถ จากนั้นรอให้วัตถุเคลื่อนที่เข้ามาและทำการถ่ายภาพทันทีวัตถุปรากฏขึ้นในบริเวณจุดที่โฟกัสเอาไว้

การแพนกล้องแบบใช้ความเร็วชัตเตอร์ต่ำ หรือที่เรียกกันสั้นๆ ว่า "การแพนกล้อง" นั้น เป็นวิธีที่ได้รับความนิยมในการถ่ายภาพวัตถุเคลื่อนที่ให้อยู่เกินจริง ภาพถ่ายทั่วไปที่ได้จากการใช้วิธีแพนกล้องสังเกตได้จากวัตถุที่คมชัด ในขณะที่องค์ประกอบอื่นๆ ดูพร่ามัว ซึ่งเป็นการแสดงความเคลื่อนไหวและ เน้นการเคลื่อนไหวของวัตถุ ในการถ่ายภาพแบบนี้ ช่วงภาพจะต้องตั้งค่าความเร็วชัตเตอร์ให้ต่ำ (โดยทั่วไปจะอยู่ที่ 1/20 - 1/60 วินาที) และเคลื่อนกล้องตามความเคลื่อนไหวของวัตถุโดยเล็งเลนส์กล้องไปยังวัตถุที่กำลังเคลื่อนที่ ภาพที่ได้จะมีองค์ประกอบบางส่วนที่คมชัด ในขณะที่องค์ประกอบอื่นๆ ที่กำลังเคลื่อนไหวนั้นจะเกิดการแพนกล้องซ้ำๆ นั้น จะดูพร่ามัว ให้ความรู้สึกถึงความเคลื่อนไหว

การถ่ายภาพในที่แสงน้อย/กลางคืน

ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายรูปรูปประเพณีหรือวัตถุหลักชนิดใด ปัญหาใหญ่ที่สุดในการถ่ายภาพในบริเวณที่มีแสงน้อยหรือตอนกลางคืนคือ การขาดองค์ประกอบสำคัญที่กล้องทุกตัวจำเป็นต้องใช้ในการสร้างภาพถ่าย นั่นก็คือแสงนั่นเอง อย่างไรก็ตาม เพราะไม่มีแสงสว่างนี้เอง ทำให้เราสามารถให้แสงแก่วัตถุและถ่ายภาพวัตถุนั้นให้มีลักษณะพิเศษซึ่งอาจไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาของมนุษย์ ช่วงภาพมีวิธีทดลองและใช้เทคนิคมากมายในการสร้างภาพถ่ายให้ออกมาน่าสนใจหรือสวยงาม

ควรใช้ขาตั้งกล้องเมื่อต้องการถ่ายภาพในบริเวณที่มีแสงน้อย และใช้ความเร็วชัตเตอร์ต่ำเพื่อป้องกันไม่ให้ภาพถ่ายที่ออกมาพร่ามัวจากการเคลื่อนไหวของกล้อง ในกรณีที่ไม่มีขาตั้งกล้อง วิธีที่ดีที่สุดที่สามารถทำได้ คือ จัดท่าทางจับกล้องให้เหมาะสมเพื่อลดการสั่นไหวของมือ โดยเก็บแขนทั้งสองข้างชิดกับร่างกาย หลังจากนั้นผ่อนลมหายใจออกครึ่งหนึ่ง กลั้นหายใจไว้ และกดปุ่มชัตเตอร์ อย่างไรก็ตาม วิธีนี้ใช้ได้ดีกับการถ่ายภาพที่ความเร็วชัตเตอร์ 1/15 วินาทีเท่านั้น หากตั้งค่าความเร็วชัตเตอร์ไว้ต่ำกว่านี้ จำเป็นต้องใช้ขาตั้งกล้อง หรือใช้เทคนิคพุงกล้อง หากในบริเวณที่ถ่ายภาพตอนกลางคืน หรือในบริเวณที่มีแสงน้อยนั้นมีเสา หรือที่ที่สามารถใช้ได้ ให้หาบอลลูนเข้ากับเสาเพื่อป้องกันไม่ให้กล้องเคลื่อนที่ระหว่างที่เปิดรับแสงเป็นเวลานาน หากบริเวณที่ถ่ายภาพในตอนกลางคืน หรือในบริเวณที่มีแสงน้อยมีโต๊ะ หรือวัตถุที่สามารถใช้วางกล้องได้ สามารถจะใช้โต๊ะ หรือวัตถุนี้เป็นฐานที่มั่นคงสำหรับวางกล้อง ระหว่างที่กล้องเปิดรับแสงเป็นเวลานานได้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม ควรระวังไม่ให้กล้องถ่ายติดภาพโต๊ะ หรือวัตถุที่วางกล้องด้วย

เมื่ออยู่ในบริเวณที่มีแสงน้อยหรือในตอนกลางคืน ให้มองหาวัตถุที่มีแสงน้อยที่คาดว่าจะถ่ายภาพออกมาให้สวยงามได้ ซึ่งรวมถึงวัตถุที่มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

- แสงเคลื่อนที่สวยงามดึงดูดใจ
- โครงสร้างของวัตถุได้รับแสงพอเหมาะ
- มีแสงไฟสวยงาม

ถึงแม้ว่าจะหาวัตถุแสงน้อยที่เหมาะสมกับการถ่ายภาพได้แล้ว สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือการจัดองค์ประกอบภาพและปรับให้ภาพที่ออกมาดีที่สุด เคล็ดลับในการจัดองค์ประกอบภาพสำหรับวัตถุที่ได้รับแสงสว่างในตอนกลางคืน ได้แก่

- ใช้แสงไฟเป็นเส้นนำสายตาที่นำทางสายตาของผู้ชมภาพไปยังส่วนอื่นๆ ของภาพ
- ใช้แสงไฟเป็นองค์ประกอบเสริมในพื้นที่หน้าหรือพื้นหลังของภาพ
- สร้างเส้นแสงจากแสงที่กำลังเคลื่อนไหวด้วยความไวชัตเตอร์ต่ำ

การถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็ก

การถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็กนั้นทำได้ง่ายเพียงแค่เคลื่อนที่เข้าไปใกล้วัตถุเท่านั้น แต่การถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็กโดยขยายภาพของวัตถุจนมองเห็นได้อย่างชัดเจนนั้น จะทำให้มองเห็นโครงสร้างพื้นผิวและรายละเอียดของวัตถุที่เราอาจมองข้ามไปได้อย่างน่าอัศจรรย์ การถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็กอาจจับใจสร้างความแปลกใจ หรือแม้แต่ทำให้ผู้ชมภาพตื่นตระหนกจากรายละเอียดที่เผยออกมา

ในการตั้งค่ากล้องเพื่อถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็ก โดยทั่วไปจะต้อง

- ปรับขนาดรูรับแสงให้ใหญ่ที่สุดและเลือกโฟกัสเฉพาะจุด
- ตั้งค่าความเร็วชัตเตอร์สูงเนื่องจากวัตถุมีขนาดเล็กมาก การเคลื่อนไหวของกล้องเพียงเล็กน้อยอาจทำให้เกิดความพร่ามัวขึ้นในภาพ
- ตั้งค่าความไวแสง (ISO) ให้สูงขึ้น เพื่อให้ได้ความเร็วชัตเตอร์ที่สูงขึ้นด้วย
- กล้องส่วนใหญ่จะมีโหมดตั้งค่าเองสำหรับการถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็ก ซึ่งช่วยให้สามารถถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็กได้โดยอัตโนมัติ

ไม่ว่าวัตถุขนาดเล็กชนิดใด หากมีพื้นผิวหรือลักษณะที่น่าสนใจ ก็สามารถนำมาใช้เป็นวัตถุสำหรับถ่ายภาพขนาดเล็กที่ดีได้ อย่างไรก็ตาม วัตถุที่ได้รับความนิยมมากที่สุด ได้แก่

ดอกไม้และต้นไม้

ดอกไม้และต้นไม้เป็นวัตถุขนาดเล็กที่ได้รับความนิยมเนื่องจากพวกมันอยู่นิ่งกับที่และถ่ายได้ง่าย ในขณะเดียวกันก็มีโครงสร้างผิวและรูปร่างที่หลากหลาย ทำให้ภาพถ่ายวัตถุขนาดเล็กที่ออกมามีความสวยงาม

สิ่งมีชีวิตที่อยู่กับที่และมีรูปร่างหรือผิวสัมผัสที่น่าสนใจ

ไม่ว่าวัตถุขนาดเล็กชนิดใด หากมีพื้นผิวหรือลักษณะที่น่าสนใจ ก็สามารถนำมาใช้เป็นวัตถุสำหรับถ่ายภาพขนาดเล็กที่ดีได้อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ได้ภาพถ่ายที่ดีที่สุด ช่วงภาพควรถ่ายรายละเอียดที่ยังไม่มีใครเคยเห็นของวัตถุนั้นเพื่อสร้างความประหลาดใจแก่ผู้ชมภาพ

แมลง

แมลงอาจเป็นวัตถุที่ทำนายฝีมือช่างภาพมากที่สุด แต่ภาพถ่ายที่ได้ก็สวยงามที่สุดเช่นกัน การถ่ายภาพแมลงขนาดเล็ก นอกจากจะต้องใช้ความอดทนในการติดตามหรือรอให้มันปรากฏตัวในตำแหน่งที่ต้องการมีระยะที่เหมาะสมกับการถ่ายภาพแล้ว ยังต้องอาศัยการตั้งคากล้อง การโฟกัส และการถ่ายภาพอย่างรวดเร็วก่อนที่พวกมันจะขยับตัวอีกครั้งด้วยวัตถุขนาดเล็กหลายชนิดจะมีขนาดเล็กมากและปรากฏเป็นจุดเล็กๆ อยู่ในกรอบภาพเท่านั้น ดังนั้น เลนส์กล้องอาจประสบปัญหาในการโฟกัส ในกรณีเหล่านี้ การตั้งคากล้องไปที่โหมดแมนนวลโฟกัส และทำการโฟกัสด้วยตนเองอาจให้ผลดีกว่า

การถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็กนั้นจะต้องใช้ระยะชัดลึกน้อย ระยะห่างระหว่างวัตถุและพื้นหลังไม่ค่อยสำคัญในการถ่ายภาพประเภทนี้ แต่ความเข้ากันของโทนและเฉดสีของพื้นหลังกับวัตถุจะกลายเป็นสิ่งที่ต้องคำนึง

บ่อยครั้งในการถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็ก การใช้แสงจากแฟลชเพิ่มเติมจะช่วยให้กล้องถ่ายภาพวัตถุที่ได้สวยงามขึ้นและช่วยเพิ่มความเร็วชัตเตอร์เพื่อป้องกันการพรางมัวของภาพได้ แม้แต่ในบริเวณร่มเงาในตอนกลางวันที่มีแสงแดดจ้า อาจต้องใช้แฟลชเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากวัตถุขนาดเล็กส่วนใหญ่จะได้รับการจัดตำแหน่งให้อยู่ใกล้กับเลนส์ ดังนั้นจึงอาจต้องลดแสงแฟลชจากกล้องลง ในกรณีที่ใช้แฟลชภายนอก หรือกระจายแสงแฟลชหากใช้แฟลชในตัวกล้อง ทั้งนี้ เพื่อป้องกันไม่ให้วัตถุได้รับแสงมากเกินไป และทำให้ภาพที่ออกมาได้รับแสงเสมอกันมากขึ้น วิธีง่ายๆ ที่สามารถนำมาใช้กระจายแสงแฟลชในตัวกล้องก็คือ ใช้แผ่นกระดาษหรือกระดาษทิชชูหนึ่งหรือสองแผ่นมาคลุมแฟลชไว้

การถ่ายภาพสัตว์/สัตว์เลี้ยง

ความท้าทายของการถ่ายภาพสัตว์และสัตว์เลี้ยงก็คือการเคลื่อนไหวที่รวดเร็วของวัตถุ สัตว์จะกลัวมนุษย์ และเราอาจหาตัวหรือเข้าใกล้มันได้ยาก นอกจากนี้ การจัดท่าทางหรือคาดการณ์พฤติกรรมของพวกมันยังเป็นเรื่องที่ยากจะเรียกได้ว่าเป็นไปไม่ได้ อย่างไรก็ตาม หากปฏิบัติตามวิธีการเหล่านี้ จะได้ภาพถ่ายสัตว์ และสัตว์เลี้ยงที่สวยงามได้

สัตว์ป่าส่วนใหญ่จะขี้อายและตกใจง่ายเมื่อเห็นมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนก มันเป็นสัตว์ที่ถ่ายภาพได้ยากเป็นพิเศษเพราะปรากฏตัวและหายตัวไปในชั่วพริบตา ดังนั้น วิธีที่ดีที่สุด คือ ต้องถ่ายภาพในระยะไกลโดยใช้เลนส์ที่มีระยะโฟกัสยาวที่สุด

สัตว์หลายสายพันธุ์จะตื่นตัวที่สุดในตอนเช้าหรือตอนเย็นเท่านั้น ในช่วงเวลาดังกล่าว แสงอาทิตย์จะไม่จ้าจนเกินไป ทำให้เหมาะกับการถ่ายภาพมากที่สุด สิ่งสำคัญก็คือ ช่วงภาพจะต้องศึกษาวงจรการใช้ชีวิตของสัตว์ที่ต้องการจะถ่ายภาพและเวลาที่เหมาะกับการถ่ายภาพ นอกจากนี้ ยังสามารถวางแผนถ่ายภาพตามฤดูกาลเมื่อสัตว์อพยพปรากฏตัวขึ้นได้อีกด้วย

การพยายามแอบตามหรือติดตามสัตว์ป่าอาจไม่ใช่ความคิดที่ดีนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การติดตามสัตว์ที่หวาดกลัวมนุษย์ สัตว์บางตัวอาจรู้สึกกลัว และหนีไปก่อนที่จะเห็นตัวมันเสียอีกพยายามตั้งเต็นท์ใกล้กับสถานที่ที่นกหรือสัตว์ที่ต้องการถ่ายภาพปรากฏตัวบ่อยๆ สิ่งสำคัญก็คือพยายามซ่อนตัวนานๆ จนกว่าสัตว์จะรู้สึกปลอดภัยที่จะเข้ามา วิธีนี้ได้รับความนิยมในหมู่ช่างภาพสารคดีมืออาชีพ โดยตอนแรกช่างภาพจะสร้างเต็นท์ที่กลืนไปกับธรรมชาติและปล่อยเต็นท์ทิ้งไว้อย่างนั้นโดยไม่มีคนอยู่เป็นเวลาหลายวันเพื่อให้สัตว์คุ้นเคยกับการมีเต็นท์ตั้งอยู่ หลังจากนั้น จึงค่อยกลับมาถ่ายภาพ

เนื่องจากสัตว์ไม่ค่อยคุ้นเคยกับรถยนต์และรู้สึกปลอดภัยที่จะเข้าใกล้รถยนต์มากกว่ามนุษย์ ช่างภาพมืออาชีพบางคนจึงอาจถ่ายภาพจากรถยนต์

สัตว์ป่าขนาดเล็กบางชนิดเชื่องและขี้สงสัย พวกมันไม่ลังเลที่จะเข้าใกล้มนุษย์ เช่นเดียวกับสัตว์เลี้ยงตัวเล็กอย่างลูกแมวหรือหนูแฮมสเตอร์ที่บ้าน สำหรับวัตถุเหล่านี้ อาจะทดลองถ่ายภาพโดยใช้เลนส์มาโครหรือตั้งคาล้องให้เปิดใช้โหมดวัตถุขนาดเล็ก ภาพถ่ายที่ออกมาอาจดูน่าสนใจขึ้น

สัตว์มีรูปร่าง ผิวกาย และอวัยวะที่น่าสนใจและหลากหลายซึ่งอาจทำให้ภาพถ่ายออกมาสวยงามกว่าเดิมหรือกระตุ้นความคิดของผู้ชมภาพ หากถ่ายภาพของพวกมันในระยะใกล้

การถ่ายภาพสัตว์เลี้ยงแตกต่างจากการถ่ายภาพสัตว์ป่าตรงที่สามารถจัดองค์ประกอบภาพของพวกมันได้อย่างอิสระ ดังนั้น จึงสามารถนำวิธีการดังต่อไปนี้ไปใช้ได้แก่

- ก้มตัวลงจนอยู่ในระดับสายตาของสัตว์เลี้ยง
- ใช้แสงอย่างสร้างสรรค์
- "ดึง" ลักษณะเด่นของพวกมันออกมาไว้ในภาพถ่าย

การถ่ายภาพอาหาร

การถ่ายภาพอาหารให้ดูน่ารับประทาน ใช้เทคนิคดังต่อไปนี้

1. ห้ามใช้แฟลชจากตัวกล้อง แฟลชจากตัวกล้องทำให้ภาพอาหารดูไม่น่ารับประทาน เพราะแสงจะกระจายทั่วไปหมด ทำให้ภาพอาหารดูมันเกินไปแทนที่จะดูน่ารับประทาน แสงจากแฟลชยังทำให้มีเงาชัดๆ จากทั้งอาหารและเงาจากจาน นั่นก็เพราะแสงที่ได้จากแฟลชในกล้องเป็นแสงแข็งกระด้าง ซึ่งเทคนิคถ่ายภาพอาหารเหมาะที่จะใช้แสงนุ่มหรือ Soft Light มากกว่า

2.ใช้ขาตั้งกล้อง การใช้ขาตั้งกล้องในการถ่ายภาพจะช่วยให้ได้ภาพที่สวยงาม โดยเฉพาะการถ่ายภาพในสตูดิโอที่จำเป็นต้องใช้ขาตั้งกล้องเพื่อความคมชัดไม่มีสั่น

3.เลือกตั้งค่า ISO ให้สูง หากไม่มีขาตั้งกล้อง สามารถใช้วิธีการตั้งค่า ISO ให้สูงแทนได้ แต่อาจส่งผลให้ noise ในภาพเยอะขึ้น วิธีนี้เหมาะสำหรับการถ่ายภาพในที่ที่มีแสงน้อย เป็นทางเลือกสุดท้ายที่ดี

4.ใช้ prop มาช่วยให้ภาพดูน่าสนใจ แต่อย่าใช้มากเกินไป ภาพที่มีแต่อาหารในงานอย่างเดียวน่าสนใจ ลองเพิ่มเติมอุปกรณ์ต่างๆ มาวางไว้ในเฟรมด้วย จะช่วยให้ภาพดูมีเรื่องราวมากขึ้น แต่อย่าใช้มากเกินไปเพราะจะแย่งความสนใจจากสิ่งที่เราต้องการนำเสนอ การวาง prop ในพื้นที่ที่เหมาะสมจะช่วยดึงดูดสายตาไปหาสิ่งสำคัญที่เราต้องการสื่อสารในภาพ เมื่อเรามองภาพใดภาพหนึ่ง สิ่งแรกที่เราเห็นคือข้อความ ถ้าไม่มี สายตาเราก็จะมองหาสิ่งที่สว่างในภาพหรือไฮไลต์ ต่อมาก็จะเห็นสิ่งที่เห็นชัดๆ ในจุดโฟกัสของภาพ เลือก prop ให้ดีแล้ววางไว้ในพื้นที่เหมาะสม

5.ไม่ควรใช้งานที่มีลวดลายมาใส่อาหาร ต่อเนื่องจากเรื่อง prop ไม่ใช่แค่การใช้ prop มากเกินไปเท่านั้นที่รบกวนสายตา แต่การใช้งานที่มีลวดลายก็แย่งซีนภาพอาหารของเราเช่นกัน งานที่มีลวดลายมักจะดึงดูดสายตามากกว่าอาหารบนจาน แม้แต่สีสันของภาชนะที่ใส่ก็สำคัญ โดยสีที่เหมาะสมต่อการถ่ายภาพอาหารคือสีขาวหรือสีครีมที่จะช่วยให้อาหารในจานดูเด่นขึ้นมา อีกอย่างที่ต้องใส่ใจคือผ้าปูโต๊ะ หากผ้าที่วางอยู่ในเฟรมสีสันจัดจ้านหรือมีลวดลายมากเกินไปก็จะดึงความน่าสนใจจากอาหารออกไปเช่นกัน

6.ลองถ่ายภาพแนวตั้ง คนส่วนมากมักจะเลือกถ่ายภาพในแนวนอน แต่การถ่ายภาพแนวตั้งช่วยให้ภาพดูมีมิติมากขึ้น มองเห็นตั้งแต่ foreground ไปจนถึง background ภาพแนวตั้งยังสวยงามเมื่ออยู่บนเว็บไซต์หรือบล็อกส่วนตัว

7. ตัดส่วนภาพ หลายคนไม่กล้าจะตัดส่วน หรือ กรอปภาพอาหาร และมักจะใช้ภาพที่เต็มเฟรม แม้ว่าภาพเต็มเฟรมจะมีองค์ประกอบที่น่าสนใจช่วยเสริมให้ภาพอาหารดูน่าสนใจ แต่อย่ากลัวที่จะกรอปภาพ (Crop) เพื่อเพิ่มความแปลกใหม่และดึงดูดใจ การตัดส่วนภาพอาหารที่ถ่ายจะทำให้สิ่งที่อยู่ในจานโดดเด่นสะดุดตาจนน่ารับประทาน

8. ถ่ายใกล้ การเลือกเลนส์ให้เข้ากับการถ่ายภาพอาหารนั้นสำคัญพอๆ กับเทคนิคถ่ายภาพหนึ่งในเลนส์ที่น่าใช้คือเลนส์มาโคร 100mm ซึ่งเหมาะแก่การถ่ายภาพชัดตื้นชัดลึก หลายคนมักเลือกใช้เลนส์ 50mm ที่เป็นเลนส์แถมมากับตัวกล้อง ที่เหมาะจะถ่ายก็ต่อเมื่อมีอาหารหลายๆ จานวางเรียงอยู่บนโต๊ะ แล้วต้องการถ่ายเก็บทั้งหมดไว้ในช็อตเดียว เพราะเลนส์ 50mm และ 35mm ได้มุมมองที่กว้างกว่า แต่ถ่ายภาพ

ชัดขึ้นได้ยาก ยกเว้นจะเข้าใกล้วัตถุมากๆ และปรับรูรับแสงให้กว้างๆ อย่างไรก็ตาม หากต้องการโฟกัสไปที่อาหารเพียงจานเดียวเลนส์มาโคร 100mm จะถ่ายได้สวยงามกว่า

9. ถ่ายภาพชัดตื้น f-stop หรือรูรับแสง ควบคุมความกว้างของเลนส์ที่จะทำให้แสงเข้ามาในกล้องมากหรือน้อย แล้วยังเป็นตัวควบคุมให้ภาพชัดตื้นหรือชัดลึกอีกด้วย โดยเฉพาะภาพที่ถ่ายให้หน้าชัดหลังเบลอ ยิ่งค่า f-stop น้อยเท่าไร สิ่งทีโฟกัสก็ยิ่งน้อยลงตามไปด้วย ทำให้ภาพข้างหลังเบลอ ถ้าต้องการโฟกัสอาหารแค่อย่างเดียวนะแนะนำให้ปรับรูรับแสงอยู่ที่ f/5.6 หรือต่ำกว่านั้น แต่ถ้าค่า f-stop มาก รูรับแสงแคบก็จะทำให้ภาพโฟกัสหลายอย่างจนได้ภาพชัดลึก หากต้องการเก็บภาพอาหารทั้งหมดบนโต๊ะแนะนำให้ปรับค่า f-stop อยู่ราวๆ f/16 หรือ f/22

10. ทำให้อาหารที่จะถ่ายดูสดใหม่ การถ่ายภาพอาหาร ต้องตกแต่งให้อาหารและวัตถุดิบที่ต้องการถ่ายดูสดน่าอยู่เสมอ เพื่อให้ภาพอาหารออกมาน่ารับประทาน อย่างการทานเยยนสดก็ เพื่อให้เนื้อดูชุ่มฉ่ำ อาจจะใช้ น้ำ น้ำมัน หรือน้ำกับกลีเซอริน มาทาหรือฉีบนอาหารเพื่อเพิ่มความฉ่ำวาว เช่นอาหารจำพวกเนื้อสัตว์ที่มีความมันอยู่แล้ว ควรเลือกทาด้วยน้ำมันพืช แต่ถ้าต้องถ่ายภาพสลัดก็ง่ายๆ ด้วยการฉีดน้ำให้ผักดูสดยิ่งขึ้น สำหรับเบอร์เกอร์ก็เลือกใช้น้ำมันทาให้ทั่ว

การถ่ายภาพดอกไม้

จินตนาการ ก่อนถ่ายภาพดอกไม้จงคิดไว้ในใจว่า ภาพถ่ายดอกไม้ที่ตื้นนั้นมิใช่การถ่ายให้ชัดหรือสวยเหมือนของจริงเท่านั้น แต่ จะต้องถ่ายให้ดอกไม้ที่ดูดีที่สุด ให้ได้ภาพที่สวยกว่าที่ตาเห็น

การใช้กล้องและอุปกรณ์ถ่ายภาพที่ยอดเยียมราคาแพง ไม่อาจสร้างภาพให้ยิ่งใหญ่ขึ้นมาได้ หากผู้ถ่ายภาพไม่มีวิสัยทัศน์เกี่ยวกับการถ่ายภาพที่ดีเยี่ยม ฉะนั้นจงมองดูดอกไม้ที่จะถ่ายด้วยการพินิจพิจารณาจินตนาการให้เห็นล่วงหน้าว่า ภาพที่ออกมาจะเป็นอย่างไร ถ้าไม่สามารถทำให้ดูดีกว่าตาเห็นได้ ก็จงยกเลิกการถ่ายภาพนั้นเสีย

อีกประการหนึ่งอย่าได้พยายามคิดว่าดอกไม้ที่สวยงามๆ งามๆ เท่านั้น จึ่งจะถ่ายให้เป็นภาพที่สวยงามได้ ดอกไม้ใบไม้ ที่แห้งเหี่ยวก็สามารถนำมาสร้างเป็นภาพที่สวยงามได้เช่นกัน เพียงแต่ใช้ความคิดอย่างรอบคอบ จินตนาการให้เห็นภาพ ที่สวยงามจากความแห้งเหี่ยวนั้น การจัดฉาก การแต่งเติมภาพ การเน้นความคมชัด การควบคุมฉากหลัง ตลอดจนการให้ แสงมากแสงน้อยตามจุดต่างๆ เพื่อให้ได้ภาพที่ดีที่สุดดังจินตนาการไว้ ล้วนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง โดยมีกล้อง เลนส์ ฟิล์ม เป็นเครื่องมือช่วยให้ประสบความสำเร็จ

การเริ่มต้น การเตรียมการถ่ายภาพไว้ล่วงหน้าเป็นกุญแจสำคัญในการสร้างสรรค์ภาพดอกไม้ อย่าตื่นเต้นเพราะความงามหรือความแปลกตาของดอกไม้ แล้วรีบเร่งถ่ายจนลืมนึกถึงการสร้างสรรค์ภาพให้ได้ผลยอดเยี่ยม ทางที่ดีควรหยุดพิจารณาสักครู่ พิจารณาว่าดอกไม้ที่สวยงามอวดสายตาอยู่ตรงหน้านั้น ควรจะถ่ายอย่างไรจึงจะสวยงามที่สุด ให้สวยกว่าตาเห็นได้หรือไม่ ควรจะถ่ายดอกเดียว หรือถ่ายเป็นกลุ่ม

หรือถ่ายทั้งแปลง ควรจะใช้อุปกรณ์ในการถ่ายอย่างไร ใช้ฟิล์มประเภทไหนดี นอกจาก นี้วิธีการสร้างภาพให้เป็นที่ประทับใจยิ่งขึ้นก็ควรนำมาใช้ เช่น การเน้นอารมณ์โรแมนติกด้วยบรรยากาศของเมฆหมอก การ สร้างเส้นให้แกภาพด้วยหยาดน้ำค้างหรือด้วยสายฝน เป็นต้น

การเลือกเทคนิคต่างๆ

- ใช้ความเร็วชัตเตอร์สูงเมื่อมีลมพัดรบกวน โดยเฉพาะเมื่อไม่มีขาตั้งกล้อง
- ใช้ความเร็วชัตเตอร์ต่ำเมื่อสภาพแสงน้อย หรือต้องการถ่ายภาพเคลื่อนไหวเพื่อสร้างสรรค์ภาพให้แปลกตา
- เปิดช่องรับแสงกว้างเมื่อต้องการจำกัดความชัด ซึ่งปกติจะให้ชัดส่วนหน้า แล้วปล่อยให้ส่วนที่เหลืออยู่นอกระยะชัด
- เปิดช่องรับแสงแคบ ช่วยให้ภาพมีความชัดลึกจากหน้าถึงหลัง มักใช้ในกรณีที่ถ่ายภาพดอกไม้เป็นข้อ เป็นกลุ่มหรือ ถ่ายทั้งแปลง
- ปรับระยะชัดด้วยมือโดยการใช้ระบบธรรมดา ซึ่งสามารถเลือกจุดชัดตามต้องการได้
- ใช้เลนส์เทเลโฟโต้ถ่ายเมื่อดอกไม้อยู่ในระยะไกล หรือต้องการแยกดอกไม้ดอกเดียวออกจากกลุ่ม ใช้เลนส์มุมกว้าง ถ่ายเมื่อต้องการขยายพื้นที่ระหว่างฉากหน้ากับฉากหลัง หรือเพื่อสร้างภาพบิดเบือนจากของจริง แต่เลนส์ที่จะให้ได้ผลดีที่สุด ในการถ่ายภาพดอกไม้ คือเลนส์มาโคร
- มองหามุมที่ดีที่สุดด้วยการมองใกล้ มองไกล มองวนรอบๆ มองจากด้านบน มองจากด้านล่าง พร้อมๆ กับกำหนด ตำแหน่งของกล้องเพื่อให้ได้ภาพที่อยู่ในกรอบฟิล์มที่เหมาะสมพอดี
- ถ่ายเพื่อเลือกไว้หลายๆ ระยะโฟกัส หลายๆ มุม และหลายๆ ระดับแสง โอเวอร์บ้ำง อันเดอร์บ้ำงเพื่อความปลอดภัย
- ไม่ควรเจาะจงว่าจะต้องถ่ายในเวลาใดเวลาหนึ่งเท่านั้น ควรจะถ่ายในทุกๆ โอกาสทั้งช่วงกลางวัน ช่วงโพล์เพลล์ ช่วงเช้ามืด หรือแม้แต่ตอนฝนตก
- เปลี่ยนจากการถ่ายดอกไม้ดอกเดียวเป็นถ่าย 2 ดอกบ้าง 3 ดอกบ้างแล้วเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เป็นการท้าทายและฝึกการ แก้ปัญหาการถ่ายภาพที่ดีที่สุด

แสงธรรมชาติ นักถ่ายภาพที่ดีต้องสามารถตอบสนองต่อแสงที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติได้ทุกสภาพ แทนที่จะดัดแปลงหรือสร้างสรรค์ ขึ้นมาใหม่ ต้องเปิดใจให้กว้างต่อแสงชนิดต่างๆ แล้วพยายามสร้างสรรค์ภาพถ่ายขึ้นมาจากสภาพแสงที่มีอยู่

แสงแดดอ่อนตอนเช้าตรู่เป็นแสงนุ่มต่ำที่สามารถส่องผ่านกลีบดอกไม้ทั้งจากด้านหลังหรือจากด้านข้าง เผยให้เห็น รูปแบบและโครงสร้างภายในของกลีบดอกไม้

ในช่วงกลางวันที่มีแดดครึ้ม มีเมฆมากหรือมีหมอกปกคลุมและในร่มเงา เป็นแสงกระจายที่จะเพิ่มความเหมือนจริงของ ดอกไม้ ให้สีที่สมบูรณ์โดยไม่เกิดเงา การถ่ายภาพหลังฝนตกใหม่ๆ เป็นที่นิยมชมชอบของผู้ที่ชอบหยาดน้ำค้างบนดอกไม้

กล่าวโดยสรุป ก็คือไม่มีแสงชนิดใดที่เป็นแสงไม่ดี จึงใช้แสงทุกชนิดให้เป็นประโยชน์ให้ดีที่สุด

ทิศทางของแสง แสงที่ส่องจากด้านหลังของผู้ถ่ายตกบนด้านหน้าของดอกไม้ หรือ “ถ่ายตามแสง” ทำให้ถ่ายภาพดอกไม้ได้ชัดเจน ที่สุด แต่เนื้อมีสีจืดชืดและสีของดอกไม้จะซีดกว่าของจริง จึงต้องเปิดช่องรับแสงให้น้อยลงประมาณ 1 สตอป

แสงที่มาจากด้านข้างหรือ “แสงเฉียง” และแสงที่มาจากด้านหลังของดอกไม้ที่เรียกว่า “ย้อนแสง” เป็นแสงที่น่าสนใจ มากกว่า ทำให้เห็นภาพโปร่งใสของกลีบดอกไม้ ดอกไม้จะมีสีสดใสแวววาว แม้แต่ดอกไม้ธรรมดาๆ ก็จะไม่ธรรมดา ถ้าถ่าย ภาพในสภาพแสงดังกล่าวนี้ เริ่มด้วยการวัดแสงดอกไม้ในระยะใกล้ แล้วถ่ายเพื่อเลือกไว้สัก 3 ภาพ เปิดช่องรับแสงต่างกันภาพละครึ่งสตอป ระวัง แสงที่ไม่ต้องการสะท้อนเข้าไปในเลนส์ทำให้เกิดแสงแฟลร์ ควรใช้กรวยบังแสงหรือร่มเงาบังไม่ให้แสงตกกระทบลงหน้า เลนส์ ส่วนด้านที่ดอกไม้ไม่ถูกแสงให้ใช้แผ่นสะท้อนแสงหรือไฟแฟลชช่วยลบเงาด้วย

ภาพถ่ายที่ดีที่ถ่ายด้วยแสงเฉียงหรือถ่ายย้อนแสงสามารถทำได้ง่ายในช่วงเวลา 06.00 น. ถึง 09.00 น. ช่วงหนึ่ง และช่วงเวลา 15.00 น. ถึง 18.00 น. อีกช่วงหนึ่ง เป็นช่วงที่ดอกไม้จะมีสีมากกว่าและนุ่มกว่าช่วงแสงแดดจ้าตอนกลางวัน การควบคุมทิศทางของแสงก็สามารถทำได้ง่ายขึ้น

การเปิดช่องรับแสง

- เครื่องวัดแสงเป็นเครื่องมือที่ขาดไม่ได้ ค่าของมิเตอร์วัดแสงจะถูกต้องที่สุดสำหรับสิ่งที่จะถ่ายมีสีเทียบเท่าสีเทา 18 % เช่น หญ้าสีเขียว ต้นไม้สีเขียวอ่อน ดินสีน้ำตาล เป็นต้น การถ่ายภาพดอกไม้ควรใช้การควบคุมช่องรับแสง และ ความเร็วชัตเตอร์ด้วยมือ ไม่ใช่ระบบอัตโนมัติเพราะสามารถควบคุมความชัดลึกและบังคับจุดโฟกัสได้ตามต้องการ

- วัดแสงที่ดอกไม้แบบเฉพาะจุดหรือเฉลี่ยหนักกลางอย่างใกล้ชิด
- จัดฉากหลังอย่าให้มีแสงจ้าหรือแสงสะท้อนที่จะทำให้การวัดแสงผิดพลาด
- ดอกไม้สีอ่อน เช่น สีขาวหรือสีเหลือง ให้เปิดช่องรับแสงมากกว่าที่วัดได้ครึ่งหนึ่ง ถึง 1 สตอป ดอกไม้สีเข้ม เช่น สีม่วงหรือสีแดงเข้ม ให้ห่อช่องรับแสงลงประมาณครึ่งหนึ่งถึง 1 สตอปเช่นกัน
- ฟิล์มเนกาตีปสีให้วัดแสงตรงส่วนที่เป็นเงาหรือส่วนที่ไม่ถูกแสง เพื่อให้เห็นรายละเอียดในที่ร่ม ส่วนฟิล์มสไลด์ให้ วัดแสงตรงส่วนที่ถูกแสงสว่าง เพื่อให้มีสีสันสดใสในส่วนที่ถูกแสง
- ในการถ่ายภาพย้อนแสงควรใช้ไฟแฟลชหรือแผ่นสะท้อนแสงช่วยเพิ่มแสงสว่างให้แก่ดอกไม้ จะทำให้ภาพดูนุ่มนวล สวยงาม อย่าปล่อยให้มืดดำใดๆ ตกบนกลีบดอกไม้เป็นอันขาด
- ในกรณีที่ถ่ายภาพในที่ที่มีแสงตัดกันมาก หรือมีดอกไม้หลายสี ควรวัดแสงหลายจุดแล้วหาค่าเฉลี่ยระดับกลางๆ แต่หากต้องการเน้นให้ดอกไม้ใดดอกหนึ่งมีสีที่ถูกต้องเพียงจุดเดียว ก็วัดแสงตรงจุดนั้นโดยเฉพาะได้ ซึ่งก็น่าจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด

องค์ประกอบของเส้นและรูปทรง กิ่งก้าน ใบ กลีบดอกต่างก็มีรูปทรงและสร้างเส้นต่างๆ ขึ้นในภาพ เส้นแนวตั้งที่เกิดจากต้นไม้มากมายหรือกิ่งก้านของ ดอกไม้ทรงสูง ดึงสายตาผู้ชมภาพให้มองขึ้นไปหาดอกไม้

เส้นรัศมีที่ลู่ออกเข้าหากันของกลีบดอกไม้หรือเส้นทแยงมุมของก้านให้ความรู้สึกเคลื่อนไหว

เส้นคดโค้งของกลีบดอกไม้และใบไม้ให้ความรู้สึกอ่อนหวาน อ่อนโยน

รูปทรงของดอกไม้ส่วนใหญ่เป็นรูปทรงกลม ถ้าถ่ายให้เป็นรูปทรงอื่นๆ ขึ้นมา จะให้ความแปลกตามากกว่า เช่น รูปทรง กระดิ่ง ทรงเตตร ทรงเป็นข้อเป็นพวง เป็นต้น วิธีที่จะสร้างรูปทรงให้ตื่นตาเร้าใจ ก็ด้วยการใช้ฉากหลังที่ดำมืดหรือเป็นฉาก ราบเรียบ สีของฉากหลังที่ขัดแย้งกับสีของดอกไม้ เช่น ฉากหลังสีเขียวเข้ม หรือสีน้ำเงินกับดอกไม้สีแดง ก็เป็นวิธีเน้นรูป ทรงได้อีกวิธีหนึ่ง

เครื่องมือและเทคนิค อุปกรณ์เป็นเพียงส่วนช่วยสร้างสรรค์งานถ่ายภาพ ไม่สามารถใช้แทนที่สายตาของคนในการมองความงามตาม ธรรมชาติได้ทั้งหมด ผลลัพธ์ที่ออกมาจึงอยู่ที่ผู้ใช้อุปกรณ์จะสามารถควบคุมได้ดีเพียงไร

อุปกรณ์ที่ควรมีไว้สำหรับถ่ายภาพดอกไม้ ได้แก่

- กล้องถ่ายภาพสะท้อนแสงเลนส์เดี่ยว 35 มม. พร้อมสายลั่นชัตเตอร์
- ขาตั้งกล้องที่พอจะรับน้ำหนักของกล้องได้อย่างมั่นคง
- เลนส์มาโครสำหรับการถ่ายภาพระยะใกล้และเลนส์มาโครซูมสำหรับถ่ายภาพดอกไม้ที่อยู่ไกล

ไกล

- มาโครสไลเดอร์ (Macro Slider) ช่วยในการตั้งระยะชัด โดยไม่ต้องยกขาตั้งเข้าๆ ออกๆ
- ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ (Polarizing Filter) ช่วยตัดแสงสะท้อนและเพิ่มความอิ่มตัวของสี
- ฟิลเตอร์อื่นๆ ที่ใช้เพิ่มผลแปลกๆ แก่ภาพถ่ายตามต้องการ
- กรวยบังแสง หรือร่มป้องกันแสงส่องเข้าสู่เลนส์ ในกรณีถ่ายย้อนแสง
- กระดาษแข็งสีน้ำเงินที่ใช้เป็นฉากหลัง ในกรณีที่หาฉากหลังราบเรียบไม่ได้
- แผ่นสะท้อนแสงหรือฟลैชอีเลคทรอนิกส์ที่สามารถถือไว้ในระยะห่างจากตัวกล้องได้
- เชือกสำหรับผูกกิ่งก้านของดอกไม้ให้อยู่นิ่งๆ เมื่อมีลมพัด
- มิดพับหรือกรรไกรเล็กๆ สำหรับบริดรอนใบแห้ง กิ่งแห้ง และใช้เป็นหลักให้เชือกผูก
- ขวดฉีดน้ำ สำหรับพ่นน้ำเป็นฝอยให้เป็นดั่งหยดน้ำค้าง
- อันนี้คงไม่เกี่ยวกับอุปกรณ์ถ่ายภาพ แต่ตำราดอกไม้ก็ช่วยให้รู้สึกสนุกขึ้นมาก ดีกว่าถ่ายไปเรื่อย ๆ โดยไม่รู้ว่ากำลังถ่ายดอก อะไร

การถ่ายภาพทิวทัศน์

การถ่ายภาพทิวทัศน์ ทำได้ง่ายกว่าการถ่ายภาพลักษณะอื่น ๆ ด้วยวิธีการและเทคนิคดังต่อไปนี้

- ใช้รูรับแสงแคบ และใช้เลนส์มุมกว้าง วางขาตั้งกล้องให้ได้ระดับเสมอกัน
- ใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ เป็นฟิลเตอร์แบบพิเศษที่ทำให้สีต่าง ๆ ในภาพถ่ายดูอิ่มตัว โดยเฉพาะโทนสีฟ้าและเขียว ยังช่วยลดแสงจ้าจากดวงอาทิตย์ด้วย ทำให้ภาพดูมีชีวิตชีวา
- ช่วงเวลาที่เหมาะสมกับการใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ คือ ตอนที่ดวงอาทิตย์อยู่ด้านขวา หรือซ้ายของสิ่งที่ถ่ายพอดี
- ใช้ฟิลเตอร์ลดแสง (ND) เพื่อถ่ายภาพเคลื่อนไหวในตอนกลางวันให้ดูพราวอย่างมีศิลปะ เช่น สายน้ำตกที่ดูนุ่มนวล โดยปรับรูรับแสงให้แคบที่สุด หรือต้องปรับรูรับแสงให้มีขนาดใหญ่ขึ้น อาจเปิดรับ

แสงมากเกินไป แสงสว่างเกินไปใช้ความเร็วชัตเตอร์ต่ำ กรณีนี้ ใช้เลนส์แบบพิเศษ Neutral Density Filter หรือ ฟิลเตอร์ลดแสง ซึ่งเปรียบเสมือนแว่นกันแดดให้กล้อง ทำหน้าที่ลดแสงเข้าสู่เลนส์ การใช้ ND จะช่วยให้สามารถตั้งรับแสงได้กว้างขึ้น หรือใช้ความเร็วชัตเตอร์ต่ำ

- การจัดวางเส้นขอบฟ้า และกฎ 3 ส่วน กฎนี้อาจจะช่วยให้ช่างภาพสามารถจัดวางวัตถุในกรอบภาพได้อย่างเหมาะสม ช่วยให้ภาพที่ออกมาดูน่าสนใจ และดึงดูดสายตามากขึ้นจากการสร้างความสมมาตรในภาพด้วย

- กฎ 3 ส่วน คือการแบ่งพื้นที่ภาพออกเป็น 9 ส่วนเท่า ๆ กัน วางหรือกำหนดให้เส้นขอบฟ้าในภาพทิวทัศน์ และวัตถุในภาพถ่ายต่าง ๆ อยู่ในแนวเส้น หรือจุดตัด ทั้งนี้กล้องหลายรุ่นอาจจะมีเส้นตารางกฎ 3 ส่วน ในช่องมองภาพอยู่แล้ว ช่วยให้สามารถจัดองค์ประกอบภาพถ่าย และจัดเส้นขอบฟ้าในแนวตรงได้ง่าย อย่างไรก็ตามไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎนี้อย่างเคร่งครัดก็ได้ หลักสำคัญคือสร้างความสมมาตรที่น่าสนใจ

- เส้นนำสายตา เป็นองค์ประกอบนำสายตา (นำทาง) ผู้ชมภาพไปยังองค์ประกอบอื่น ๆ ของภาพถ่าย จากจุดหนึ่ง ไปยังจุดหนึ่ง และสร้างความน่าสนใจให้แก่ภาพ โดยทำให้เกิดความรู้สึกว่าภาพนั้นมีความลึก เส้นนำสายตาอาจเป็นเส้นตรง หรือเส้นโค้งก็ได้ เช่น แนวชายฝั่ง ถนน กำแพง เป็นต้น นอกจากนี้เส้นนำสายตาอาจเป็นเส้นที่มองไม่เห็น ซึ่งเกิดจากการจัดวางองค์ประกอบของภาพถ่ายที่สามารถนำทางสายตาของผู้ชมภาพได้

- องค์ประกอบพื้นหน้า (foreground) บางครั้งการใส่องค์ประกอบไปบนพื้นหน้าของภาพถ่ายทิวทัศน์ ยังจะทำให้ภาพถ่ายดูสวยงามขึ้น

การถ่ายภาพพาโนรามา

ภาพถ่ายทิวทัศน์แบบพาโนรามาทั่วไปจะประกอบขึ้นจากภาพถ่ายหลายภาพ ในการสร้างภาพถ่ายชนิดนี้ สามารถใช้ซอฟต์แวร์ปรับแต่งภาพอย่าง Adobe Photoshop ทำการต่อภาพถ่ายที่ถ่ายเหลื่อมซ้อนกันเข้าด้วยกันได้ อย่างไรก็ตาม กล้องคอมแพคชั่นสูงบางรุ่นสามารถสร้างภาพพาโนรามาด้วยการต่อภาพถ่ายเข้าด้วยกันแบบอัตโนมัติ ไม่ว่าจะใช้วิธีใดข้างต้น หากต้องการภาพถ่ายที่สวยงามที่สุด อาจใช้วิธีดังต่อไปนี้

- ถ่ายภาพทั้งหมดที่จะนำมาสร้างภาพพาโนรามาจากตำแหน่งเดียวกันโดยใช้ความสูงและพื้นระดับเดียวกันเพื่อป้องกันไม่ให้ภาพถ่ายที่ได้เบี้ยว หากทำได้ ให้ใช้ขาตั้งกล้องถ่ายภาพพาโนรามา วิธีนี้จะช่วยให้ถ่ายภาพโดยใช้ความสูงระดับเดียวกันทุกภาพ

- ภาพถ่ายแต่ละภาพจะต้องมีส่วนรายละเอียดที่เหลื่อมซ้อนกันกับภาพถ่ายก่อนหน้ามากพอสมควร เพื่อให้ซอฟต์แวร์มีรายละเอียดภาพมากพอในการจำแนกจุดที่จะเชื่อมต่อภาพถ่ายเข้าด้วยกัน

- ขณะถ่ายภาพเพื่อสร้างภาพพาโนรามา ห้ามเปลี่ยนค่ารับแสงหรือทางยาวโฟกัสของเลนส์ (เช่น ซูมเข้าหรือซูมออก)

การถ่ายภาพด้วยโทรศัพท์มือถือ

1. หน้าหน้าเข้าหาดวงอาทิตย์และปรับโหมดเป็น HDR

สมัยนี้กล้องมือถือจะพยายามใส่ฟังก์ชัน HDR (High Dynamic Range) เข้ามา ซึ่ง HDR นี้ก็คือการถ่ายโดยเก็บรายละเอียดในภาพทั้งส่วนมืดและสว่างให้มีรายละเอียดครบถ้วน ฉะนั้นหากถ่ายภาพในโหมดนี้แล้ว เราก็จะแก้ปัญหาหน้ามืดเมื่อหันกล้องเข้าหาดวงอาทิตย์ได้ระดับหนึ่งทีเดียว แต่ถ้าจะให้ได้ดีที่สุด ให้รอช่วงที่พระอาทิตย์กำลังจะตก ช่วงนั้นแสงจะไม่รุนแรงมากนัก ทำให้เราสามารถเก็บภาพที่มีรายละเอียดแสงสีที่สวยงามได้ และยิ่งวันไหนที่ท้องฟ้าเป็นใจ เราก็จะได้ภาพท้องฟ้าสวย ๆ อย่างแน่นอน

2. ถ่ายช่วงเวลาทอง

หลาย ๆ คนพยายามจะถ่ายภาพช่วงกลางวันแดดจัด ๆ และเกิดความสงสัยมาตลอดว่าทำไมภาพที่ถ่ายออกมาดูแข็ง ๆ แสงไม่สวยเลย ดูภาพไม่มีชีวิตชีวาให้ลองเปลี่ยนเวลาถ่ายรูปโดยไปถ่ายช่วงเวลาก่อนที่พระอาทิตย์จะตกดิน หรือที่คนทั่ว ๆ ไปเรียกว่าตอนเย็นนั่นแหละ ถ้าเป็นในประเทศไทยก็คือราว ๆ 5 โมงเย็น ช่วงเวลานี้ ถ้าเป็นวันที่มีแดด แสงแดดจะนุ่มเนียนตามากกว่าเวลาอื่น ๆ และเมื่อเราถ่ายรูปออกมา ภาพจะออกโทนเหลือง ๆ แดง ๆ คอนทราสต์ของภาพก็จะสวยงามลงตัว เราเรียกเวลาช่วงนี้ว่า เวลาทอง Golden moment

3. ถ่ายช่วงทไวไลท์

ทไวไลท์ คือช่วงเวลาหลังพระอาทิตย์ตก หรือก่อนพระอาทิตย์ขึ้นเล็กน้อย ถ้าเป็นในประเทศไทย ก็อยู่ที่ราว 15-20 นาทีหลังจากพระอาทิตย์ตกนั่นเอง ซึ่งจะทำให้ท้องฟ้าเป็นสีน้ำเงินสดใส เพราะในช่วงเวลาดังกล่าว สมดุลระหว่างแสงบนท้องฟ้าและแสงไฟในเมืองจะพอดี ทำให้เป็นช่วงที่ถ่ายได้สีสันสวยงามมากที่สุดของวัน ซึ่งช่วงดีที่สุดของทไวไลท์นั้นก็ขึ้นอยู่กับความสว่างของเมืองนั้น ๆ ด้วย ฉะนั้นถ้าต้องการถ่ายภาพแสงไฟเมืองแบบสวย ๆ ควรรอหลังพระอาทิตย์ตก พอเมืองเริ่มเปิดไฟก็ลองถ่ายภาพดูจะได้ภาพที่น่าประทับใจแน่ โดยเฉพาะมือถือรุ่นใหม่ ๆ ก็มักจะถ่ายในที่มืดได้ดีขึ้นมากด้วย

4. หาจุดสนใจของภาพ

บางทีเราเห็นวิวที่สวยงามและยิ่งใหญ่ก็อยากจะเก็บภาพไปเสียทั้งหมด แต่พอถ่ายภาพออกมากลับดูไม่เหมือนที่เห็นด้วยตาเปล่า ภาพดูว่าง ๆ โล่ง ๆ ไม่น่าสนใจ ฉะนั้นแทนที่จะถ่ายภาพแบบเก็บทุกอย่าง ก็เปลี่ยนมาหาจุดเด่นในภาพดีกว่า นอกจากจะทำให้ภาพดูน่าสนใจแล้ว ยังสามารถบอกสถานที่ที่เราไปเยือนได้ดีกว่าอีกด้วย และถ้ากล้องมือถือมีปัญหาเรื่องการซูมเข้าไปหาเป้าหมาย ก็ใช้วิธี CROP ภาพที่หลังก็ได้ เพราะกล้องเดียวนี้ความละเอียดค่อนข้างสูงมากทีเดียว

5. เก็บเรื่องราว

บางครั้งภาพที่ดูธรรมดา ๆ แต่พอมีคนมาเดินในภาพ กลับทำให้ภาพเกิดเรื่องราวขึ้นมาได้ ทั้งจากการแต่งกาย ท่าทาง หรือสายตาของคนเหล่านั้น ลองพยายามรวมคนหรือสัตว์เข้ามาในภาพดู และพยายามจัดให้คนหรือสัตว์นั้นเป็นจุดสนใจของภาพ จะทำให้ภาพน่าสนใจมากขึ้น

การเก็บภาพคนและสัตว์ด้วยมือถือนั้นดูเป็นมิตรมากกว่าการแบกกล้องใหญ่ ๆ เข้าไปถ่าย แต่กระนั้นก็ตาม การถ่ายภาพบุคคลแบบใกล้ชิดและดูจงใจก็ควรจะขออนุญาตบุคคลนั้น ๆ ก่อนทุกครั้ง

6. มือต้องนิ่ง

ปัญหาหลักที่ทำให้ภาพดูไม่น่าประทับใจคือ ภาพที่ไม่คมชัด หรือสั่นไหว เพราะมือที่จับกล้องไม่นิ่ง ยิ่งบางคนไม่ถนัดกับการถ่ายด้วยมือถือ เพราะเล็กเกินไป ฉะนั้น ต้องฝึกถ่ายให้มือนิ่ง โดยเริ่มจากลองกลั่นหายใจตอนจะกดถ่ายภาพดูก่อน เพราะส่วนใหญ่จะนิ่งขึ้นพอสมควร หรือหากเป็นช่วงเย็นที่แสงไม่พอ ลองหาพื้นหรือผนังที่แข็งแรง แล้วเอามือถือไปพิงแล้วค่อยถ่าย จะลดอาการสั่นได้ดีทีเดียว หรือหากถึงที่สุดจริง ๆ ให้ใช้ขาตั้งเล็ก ๆ

7. ฝึกจัดองค์ประกอบแบบง่าย ๆ

ไม่ต้องเป็นมืออาชีพก็จัดองค์ประกอบแบบง่าย ๆ ได้ โดยใช้วิธีที่ง่ายที่สุดคือ กฎ 3 ส่วน แบ่งภาพออกเป็นตาราง โดยใช้เส้นแนวตั้งหรือนอน 3 เส้น และพยายามจัดองค์ประกอบให้อยู่ในเส้นเหล่านี้ ซึ่งพอเราใช้ทั้งเส้นแนวนอนและตั้งตั้งลงไปในรูปแบบ จะเกิดจุดตัดขึ้นมา เราเรียกว่าจุดตัดเก้าช่อง เราก็พยายามจุดสำคัญของภาพอยู่ที่จุดตัดทั้ง 4 ก็จะทำให้ภาพสวยขึ้นง่าย ๆ แต่กฎนี้ก็ได้ตายตัว สามารถหาวิธีอื่น ๆ ที่ทำให้องค์ประกอบดูดีขึ้นได้อีกหลายวิธี แต่สำหรับผู้เริ่มต้น ยึดหลักการนี้ไว้ก็จะเป็นการง่ายมากกว่า

8. พื้นไม่เอียง

เวลาที่มองภาพแล้วรู้สึกผิดปกติ อันดับแรกให้ดูก่อนว่าภาพตรงหรือเปล่า เพราะคนส่วนใหญ่จะไม่สนใจกันเท่าไรเรื่องภาพเอียง เวลาถ่ายออกมาก็ได้ดูตรงนี่มากนัก แต่จริง ๆ เป็นเรื่องสำคัญอย่างมากต่อความรู้สึกของภาพทีเดียว ฉะนั้นพยายามถ่ายภาพให้พื้นตรง จะทำให้ภาพดูดีขึ้นมาก

9. ใช้ Application

ถ้าใช้มือถือถ่าย สามารถใช้ Application เข้ามาช่วยได้อย่างง่ายดาย โดยการปรับหลาย ๆ อย่างที่กล่าวมาข้างต้น เช่น การจัดองค์ประกอบ การแก้พื้นเอียง หรือปรับแสงสีเล็กน้อย ก็สามารถทำได้ใน Application โดยเฉพาะ SNAPSEED App ที่ใช้งานง่ายและฟรี สามารถปรับแต่งได้ค่อนข้างหลากหลาย ควรเก็บไว้ประจำเครื่อง

10. เรียนรู้มือถือตัวเองให้หมดทุกด้าน

ถ้าจะถ่ายภาพด้วยมือถือ ต้องรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเครื่องมือ ไม่ว่าจะเป็นความละเอียดเท่าไร ถ่ายแบบไหนได้บ้าง ชุมแล้วภาพแตกไหม ถ่ายในที่มืดดีหรือไม่ สิ่งเหล่านี้เป็นทั้งข้อจำกัด และตัวสร้างแนวคิดใหม่ ๆ ในการถ่ายภาพได้เสมอ ฉะนั้น ศึกษาโทรศัพท์มือถือของตนเองให้ดี และอย่าลืมทำความสะอาดเลนส์บ่อย ๆ

การถ่ายภาพข่าว

ภาพข่าว คือภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเป็นภาพที่ใช้ประกอบการนำเสนอข่าว ดังนั้นภาพข่าวจึงต้องมีองค์ประกอบของข่าว 5W 1H คือ ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร

ใคร คือบุคคลที่เป็นข่าว

ทำอะไร คือสิ่งที่บุคคลในข่าวกำลังกระทำ เช่น แถลงข่าว เล่นฟุตบอล ร่วมกิจกรรม เปิดงาน พบปะประชาชน ฯลฯ

ที่ไหน คือสถานที่ ที่สามารถมองเห็นได้ในภาพ เช่น ห้องประชุม แผลงนา เวทีปราศรัย หรือสถานที่สำคัญ ๆ ที่เห็นสัญลักษณ์ก็ทราบได้ เช่น อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ วัดพระแก้ว เสาชิงช้า ลานพระบรมรูปทรงม้า หน้าตึกกระทรวงเกษตรฯ เป็นต้น

เมื่อไร ในภาพอาจจะบอกได้เพียงกลางวัน กลางคืน

อย่างไร อาจจะดูจากองค์ประกอบอื่น ๆ ของภาพ เช่น ความขลุมนุ่นววย ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความสดใสรุ่งเรือง ความรื่นเริงสนุกสนาน ความเคร่งเครียด เป็นต้น

บทที่ 3 การตกแต่งภาพเบื้องต้นด้วยโปรแกรม Adobe Photoshop

ถึงแม้ในปัจจุบันกล้องถ่ายภาพดิจิทัลจะถูกพัฒนาให้ลดความผิดพลาดของการถ่ายภาพลงได้บ้างแล้วก็ตาม แต่ในบางครั้งเราอาจจะพบข้อผิดพลาดในการถ่ายภาพได้ในบางกรณี เช่น ภาพถ่ายมืดหรือสว่างเกินไป สีของภาพที่ถ่ายได้ไม่สมจริง ซึ่งในบทนี้จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับการตกแต่งภาพถ่ายเบื้องต้นด้วยโปรแกรม Adobe Photoshop

โปรแกรม Adobe Photoshop เป็นโปรแกรมสำหรับการตกแต่งภาพที่มีประสิทธิภาพ สามารถใช้งานได้ตั้งแต่การตกแต่งภาพเบื้องต้น ไปจนถึงการตกแต่งและตัดต่อภาพเพื่อใช้งานในลักษณะต่างๆได้อย่างหลากหลาย

ก่อนปรับ

หลังปรับ

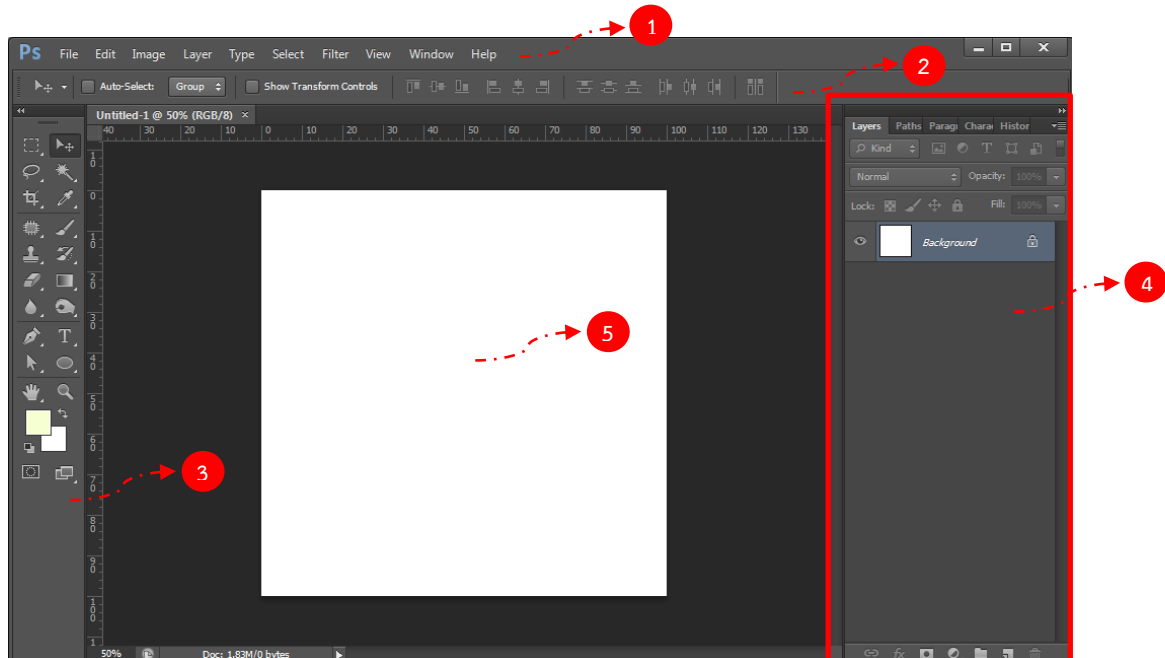
ตัวอย่างการใช้งานโปรแกรม Adobe Photoshop เพื่อตกแต่งภาพถ่าย
(ปรับสีของภาพ และปรับองค์ประกอบของภาพให้ตรงขึ้น)

ตัวอย่างการใช้งานโปรแกรม Adobe Photoshop เพื่อตัดต่อภาพ

3.1 การใช้งานโปรแกรม Adobe Photoshop เบื้องต้น

โปรแกรม Adobe Photoshop ได้พัฒนามาแล้วหลายเวอร์ชัน โดยหน้าต่างของโปรแกรม จะมีองค์ประกอบที่เหมือนกันดังนี้

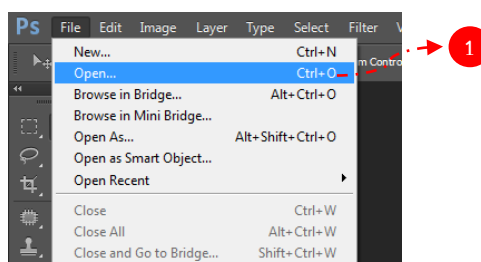

1. Menu bar: เป็นส่วนที่รวมคำสั่งต่างๆของโปรแกรมไว้ทั้งหมด เช่น เปิด ปิด บันทึก
2. Option bar: เป็นแถบตัวเลือกสำหรับกำหนดค่าของเครื่องมือต่างๆ ซึ่งเมื่อเลือกเครื่องมือใน Tool box ที่ Option bar จะเปลี่ยนเป็นตัวเลือกของ เครื่องมือนั้นๆ
3. Tool box: กล่องที่รวบรวมเครื่องมือต่างๆสำหรับการทำงานในโปรแกรม
4. Palettes: เป็นกลุ่มของหน้าต่าง ที่รวบรวมคุณสมบัติการทำงานของเครื่องมือต่างๆไว้
5. Canvas: พื้นที่ที่ใช้สำหรับตกแต่งภาพ

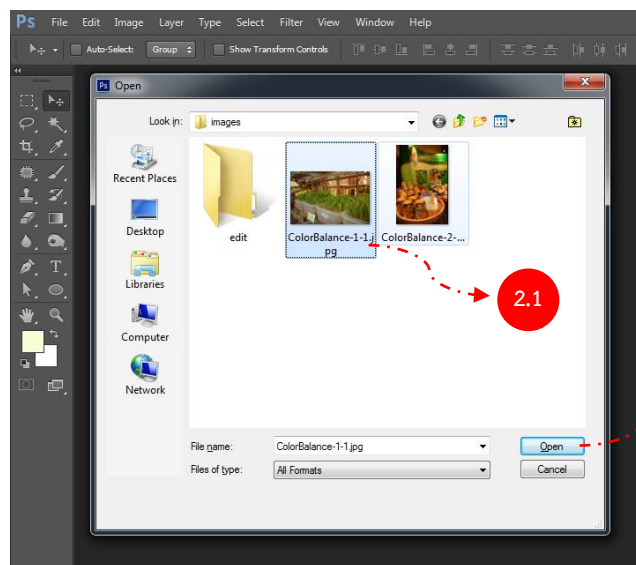
3.1.1 การเปิดไฟล์ภาพ

การเปิดไฟล์ภาพถ่ายที่ต้องการแก้ไขเข้ามาในโปรแกรม Adobe Photoshop สามารถทำได้ดังนี้

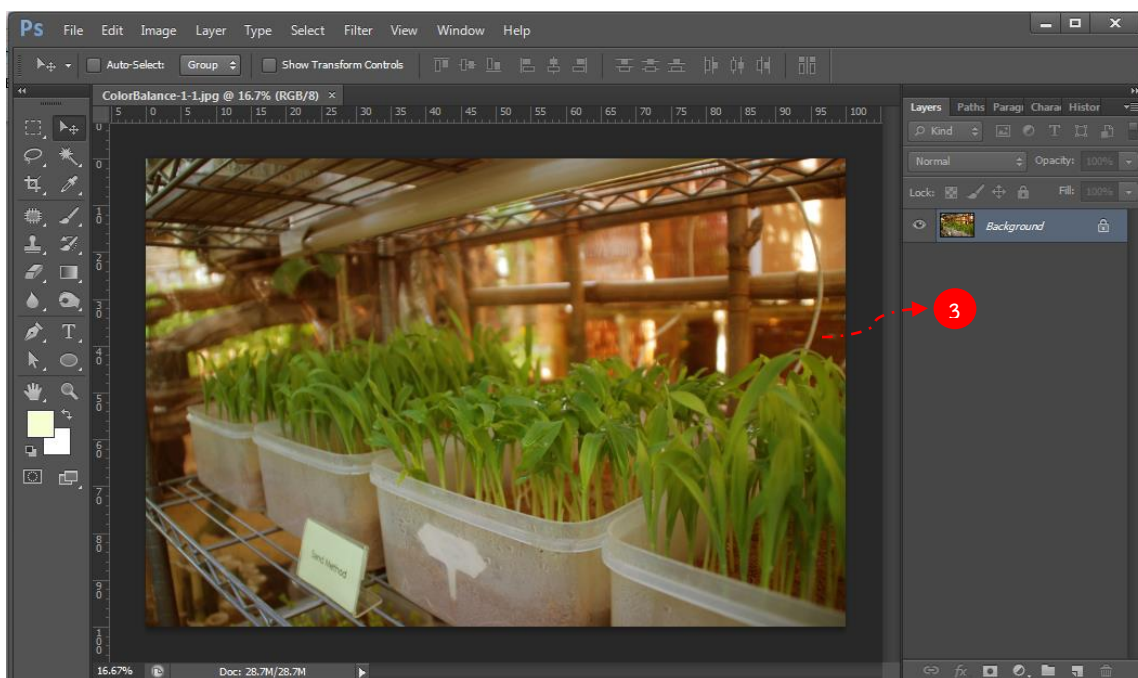
1. ที่ Menu bar เลือกคำสั่ง File > Open

2. เลือกไฟล์ภาพที่ต้องการ จากนั้นกดที่ปุ่ม Open

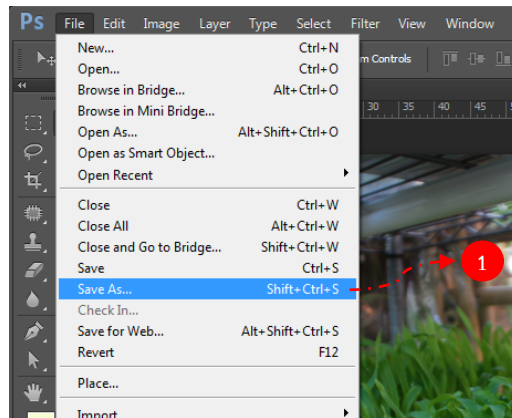
3. ไฟล์ภาพที่ต้องการจะมาปรากฏในส่วน Canvas พร้อมสำหรับปรับแต่งภาพได้ในทันที

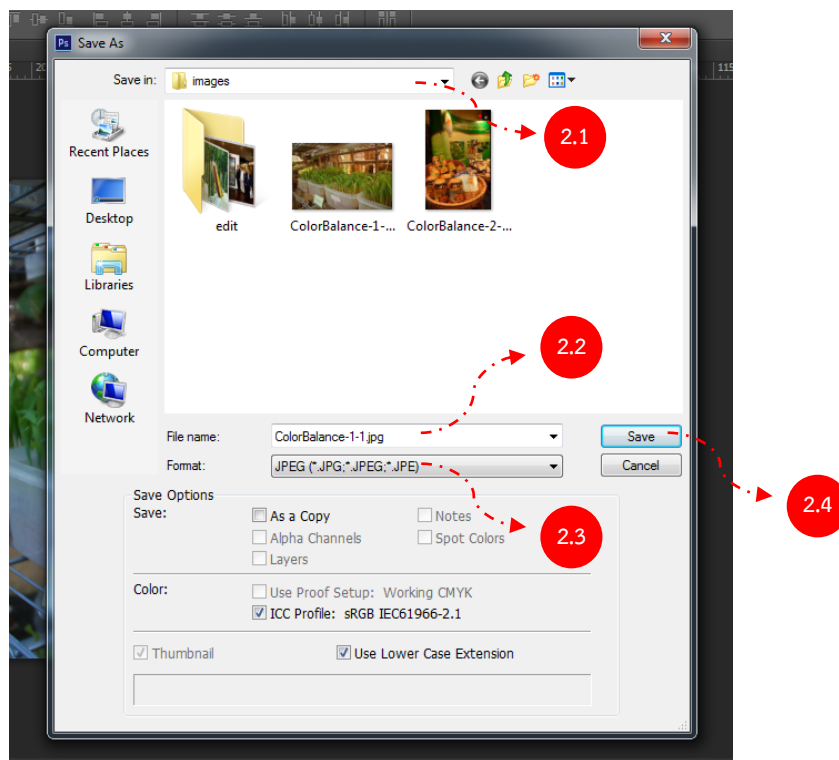
3.1.2 การบันทึกไฟล์ภาพที่ทำการตกแต่งภาพเรียบร้อยแล้ว

เมื่อทำการปรับแต่งภาพถ่ายเรียบร้อยแล้วต้องการจะบันทึกสามารถทำได้ดังนี้

1.ที่ Menu bar เลือกคำสั่ง File > Save As

2.จะปรากฏหน้าต่าง Save As จากนั้นทำการกำหนดค่าต่างๆดังนี้

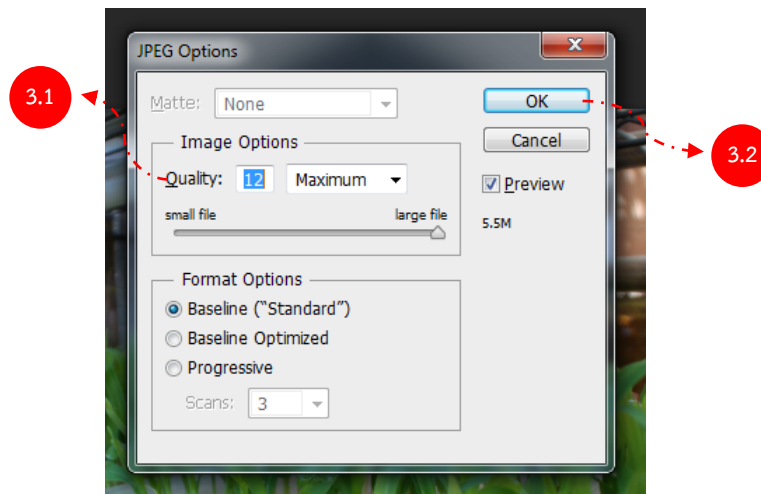
2.1 เลือกตำแหน่งบันทึกไฟล์

2.2 ตั้งชื่อไฟล์ภาพที่ File name:

2.3 เลือกนามสกุลของภาพที่ต้องการบันทึกที่ Format: ซึ่งถ้าเป็นภาพถ่ายที่ต้องการนำไปใช้งานทั่วไป ให้เลือกเป็น JPEG (*.JPG, *.JPEG, *.JPE)

2.4 จากนั้นกดปุ่ม Save

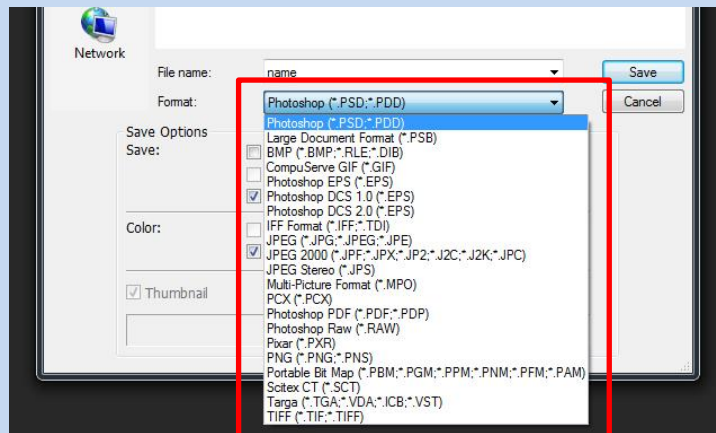
3. จะปรากฏหน้าต่าง JPEG Options จากนั้นทำการกำหนดค่าต่างๆดังนี้

3.1 Image Options เป็นการกำหนดคุณภาพของภาพที่จะทำการบันทึก โดยที่ Quality: ใส่ค่า 12 (สามารถกำหนดค่าได้ตั้งแต่ 0 – 12) หรือเลื่อนที่ bar ด้านล่างจาก small file (คุณภาพต่ำ) ไปถึง large file (คุณภาพสูง)

3.2 เมื่อกำหนดเสร็จกดปุ่ม OK

Tip: Format ของไฟล์ภาพในโปรแกรม Photoshop มีให้เลือกหลายประเภท แต่ละประเภทจะมีคุณสมบัติและการนำไปใช้งานต่างกัน ในที่นี้ขอแนะนำ Format ที่นำไปใช้งานเป็นประจำดังนี้

- Photoshop (*.PSD, *.PPD) เป็น Format ของไฟล์ภาพที่นำไปใช้งานกับโปรแกรม Photoshop เอง โดยจะบันทึกโดยใช้นามสกุลนี้เมื่อต้องการนำไฟล์ภาพนั้นมาแก้ไขในโปรแกรม Photoshop ในอนาคต
- JPEG (*.JPG, *.JPEG, *.JPE) เป็น Format ของไฟล์ภาพที่นิยมใช้งานมากที่สุด เพราะไฟล์ภาพจะมีขนาดเล็กและคุณภาพของภาพไม่ลดลงมากนัก
- PNG (*.PNG, *.PNS) เป็น Format ของไฟล์ภาพที่สามารถทำพื้นหลังโปร่งใสได้ ส่วนมากจะนิยมนำไปใช้ประกอบบนเว็บไซต์ หรือ Slide Presentation ที่ต้องการซ้อนภาพ
- TIFF (*.TIF, *.TIFF) เป็น Format ของไฟล์ภาพที่มีคุณภาพสูง เหมาะกับงานที่ต้องการความละเอียดสูงสำหรับส่งพิมพ์กับทางโรงพิมพ์

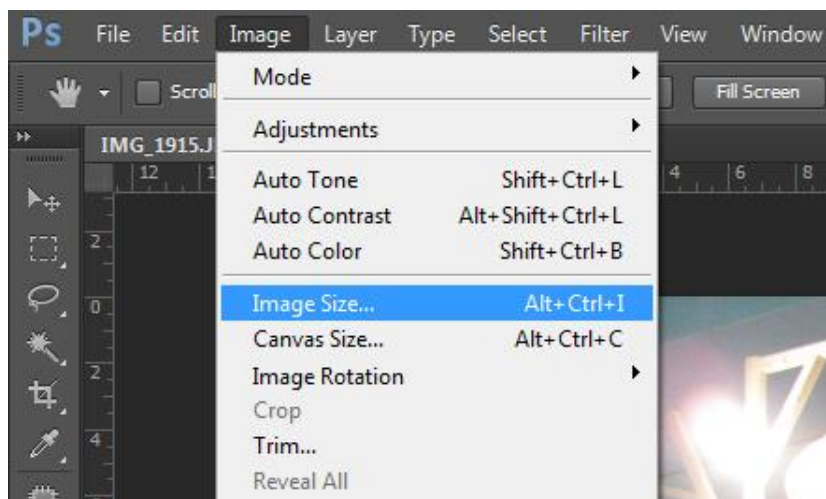
3.2 การลดขนาดภาพถ่าย

เนื่องจากลักษณะของงานที่แตกต่างกันไป การนำรูปภาพไปใช้ในงานต่างๆ บางครั้งก็ไม่จำเป็นต้องใช้ภาพขนาดใหญ่มากเกินไปเช่น การทำเว็บไซต์ เพราะจะทำให้การโหลดนั้นช้าลงไป

ด้วยโปรแกรม Photoshop สามารถแก้ไขปรับลดขนาดรูปภาพให้ลดลงเพื่อนำไปใช้กับงานต่างๆได้อย่างเหมาะสม คำสั่งดังกล่าวคือ Image Size

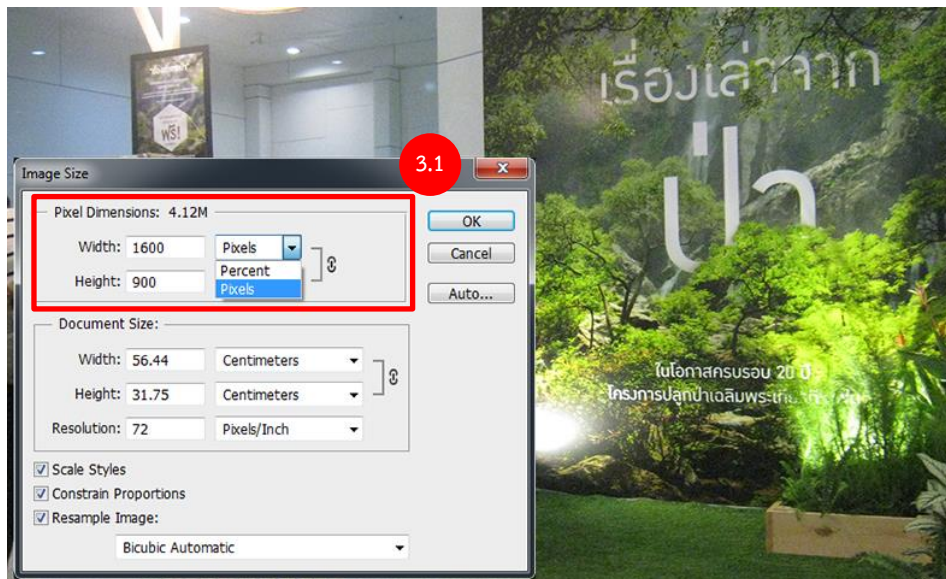
การใช้งานคำสั่ง Image Size เริ่มต้นด้วย

1. เปิดไฟล์ภาพที่ต้องการที่ต้องการลดขนาดภาพเข้ามาในโปรแกรม Photoshop
2. ไปที่คำสั่ง Image บน Menu Bar เลือก Image Size

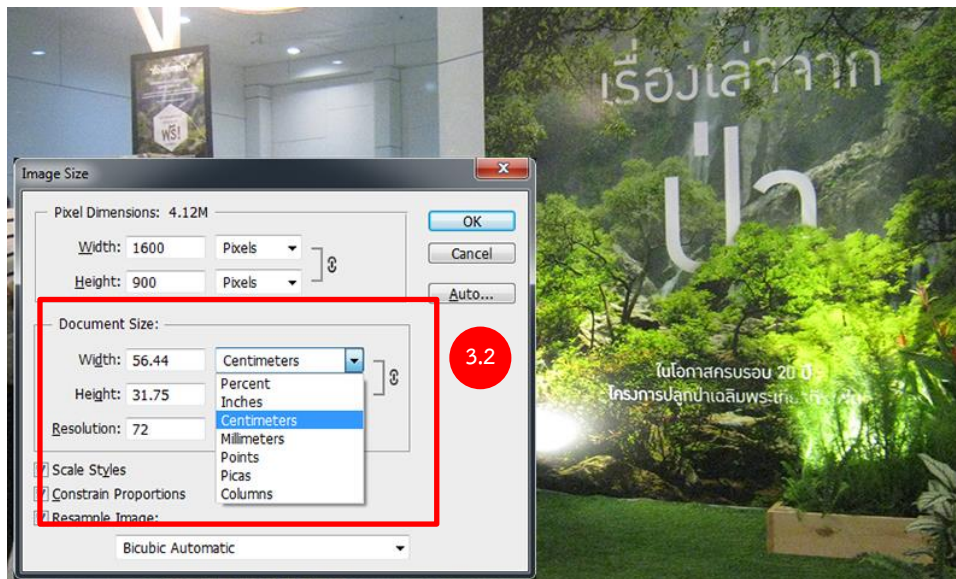

3. ที่หน้าต่าง **Image Size** เราสามารถกำหนดขนาดของภาพถ่าย ได้ใน 2 ลักษณะคือ

3.1 การกำหนดขนาดภาพถ่ายในส่วน **Pixel Dimension** เป็นการกำหนดค่าความกว้างและความสูงของภาพถ่าย เป็นหน่วย Pixel หรือ Percent โดยกำหนดค่าความกว้างของภาพที่ช่อง Width ส่วนค่าความสูงกำหนดที่ช่อง Height เมื่อกำหนดแล้วกด OK

3.2 การกำหนดขนาดภาพถ่ายในส่วน **Document Size** เป็นการกำหนดค่าความกว้างและความสูงของภาพถ่าย เป็นหน่วยวัดต่างๆไป เช่น เซนติเมตร(Centimeters) นิ้ว(Inches) หรือ มิลลิเมตร(Millimeters) เป็นต้น โดยกำหนดค่าความกว้างของภาพที่ช่อง Width ส่วนค่าความสูงกำหนดที่ช่อง Height เมื่อกำหนดแล้วกด OK

ภาพที่ได้หลังจากปรับลดขนาดภาพ Image Size

ก่อนปรับ

หลังปรับ

ข้อสังเกต 1: หากกำหนดค่า **Width** ค่าในส่วนของ **Height** จะปรับเอง

โดยอัตโนมัติ หรือถ้ากำหนดค่าในส่วน **Height** ค่าในส่วน **Width** จะปรับเอง
โดยอัตโนมัติเช่นกัน เพื่อคงอัตราส่วนของภาพให้คงที่ ไม่กลายเป็นภาพที่ขยาย
หรือบีบจนเสียอัตราส่วนของภาพ

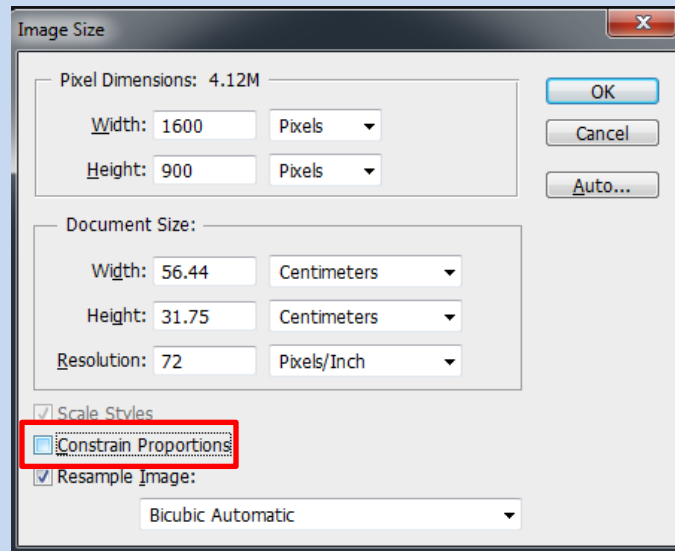
ตัวอย่างภาพที่ถูกบีบจนเสียอัตราส่วนของภาพ

ตัวอย่างภาพที่ถูกขยายจนเสียอัตราส่วนของภาพ

ข้อสังเกต 2: การปรับขนาดภาพไม่ควรปรับให้ใหญ่ขึ้นกว่าภาพต้นฉบับ
เนื่องจากจะทำให้ภาพถ่ายเสียความละเอียดไป

Tip: เราสามารถกำหนดค่าความกว้างและความสูงของภาพถ่ายให้แยกกันอย่างอิสระได้ โดยที่หน้าต่าง Image Size ในส่วน **Constrain Proportions** ให้กดที่เครื่องหมายถูกด้านหน้าให้หายไป เพียงเท่านี้จะสามารถกำหนดความกว้างและความสูงของภาพได้อย่างอิสระ แต่ภาพที่ได้จะเสียอัตราส่วนตามที่อธิบายใน **ข้อสังเกต 1** ด้านบนแล้ว

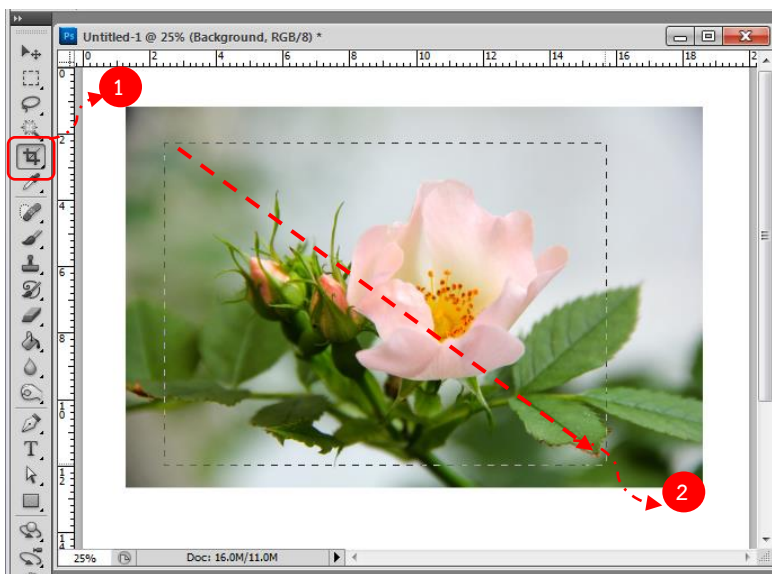

3.3 การเลือกภาพเฉพาะส่วน

ในบางครั้งเราอาจจะต้องการตัดภาพเก็บไว้ใช้งานเฉพาะบางส่วน เช่น จากภาพถ่าย ภาพจากการสแกน หรือภาพที่ต้องการเน้นจุดสนใจ ในกรณีแบบนี้เราสามารถใช้อุปกรณ์ Crop Tool ตัดภาพส่วนที่ต้องการเอาไว้ได้ ดังวิธีการต่อไปนี้

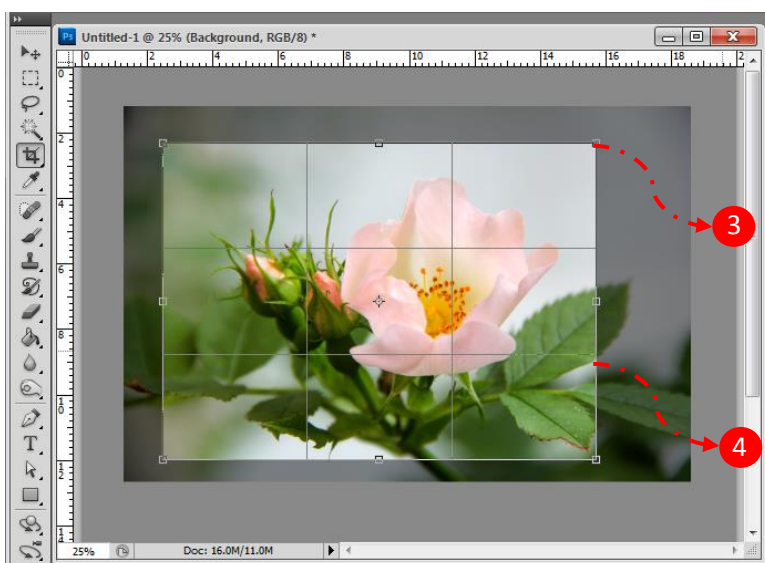
1.เลือกเครื่องมือ Crop Tool

2.ลากเมาส์คลุมส่วนที่ต้องการเก็บไว้

3.ลากเมาส์ที่จุดสี่เหลี่ยมบริเวณมุมภาพเพื่อปรับขนาดของกรอบการเลือกได้ตามต้องการ

4.กดปุ่ม Enter เมื่อได้ส่วนของภาพที่ต้องการ โปรแกรมจะเก็บส่วนที่อยู่ในกรอบไว้ให้ใช้งาน

3.4 การหมุนภาพ

การหมุนภาพ การปรับเปลี่ยนขนาดและรูปทรงของภาพ จะอยู่ในชุดคำสั่งเดียวกันคือ ชุดคำสั่ง Free Transform รูปภาพหรือชิ้นงานที่เราสร้างขึ้นมานั้น เราสามารถที่จะดัดแปลงได้ทั้งขนาด รูปร่างและรูปทรง ไม่ว่าจะเป็นการหมุนให้เอียง ขยายให้ใหญ่หรือย่อให้เล็กลง จะดัดหรือบิดเบี้ยวไปตามรูปทรงต่างๆ ที่เราต้องการได้ด้วย ชุดคำสั่ง free transform

ส่วนใหญ่นิยมนำมาใช้จะเป็นการปรับขนาดรูปร่างให้เล็กหรือใหญ่ ดัดรูปทรงต่างๆ ใช้กับพวงงานรีทัช ตัดแปะ คำสั่ง free transform นั้นมีอยู่ด้วยกันหลายแบบ สามารถแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มคือ

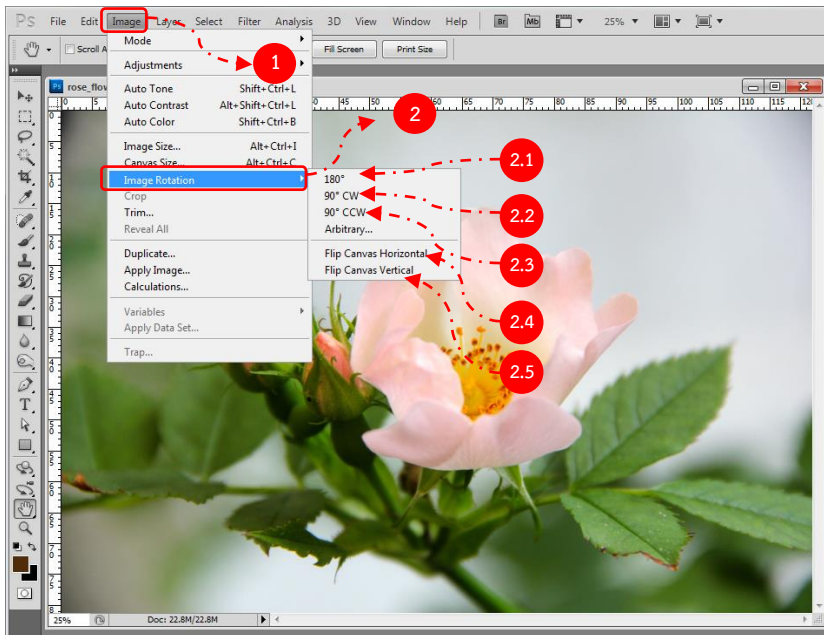

เมื่อรู้ถึงประโยชน์ของคำสั่ง transform แล้วว่าทำอะไรได้บ้าง คราวนี้ก็มาถึงวิธีและขั้นตอนในการใช้คำสั่งแต่ละแบบว่าใช้ในการปรับแต่งชิ้นงานได้อย่างไรบ้าง

เปิดไฟล์ภาพถ่ายที่ต้องการจะใช้งานขึ้นมา แล้วทำตามขั้นตอนดังนี้

1.คลิกคำสั่ง Image

2.แล้วเลือก Image Rotation ซึ่งจะพบกับคำสั่งย่อยอีก แล้วให้เลือกใช้คำสั่งตามที่ต้องการ

คำสั่งหมุนภาพตามองศา

2.1 Rotate 180°: หมุนได้ 180°

2.2 Rotate 90° CW: หมุนตามเข็มนาฬิกา 90°

2.3 Rotate 90° CCW: หมุนทวนเข็มนาฬิกา 90°

คำสั่งกลับหรือสลับด้านของภาพ

2.4 Flip Horizontal : กลับด้านในแนวนอน

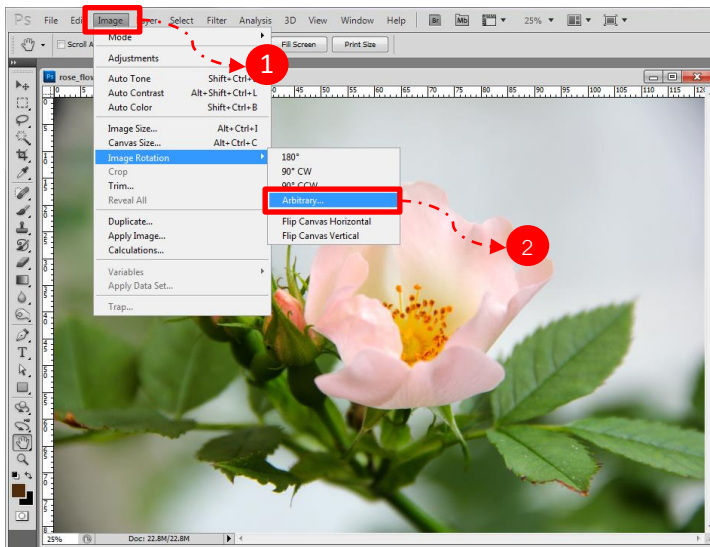
2.5 Flip Vertical : กลับด้านในแนวนอน

คำสั่งหมุนภาพตามองศาที่กำหนดเอง

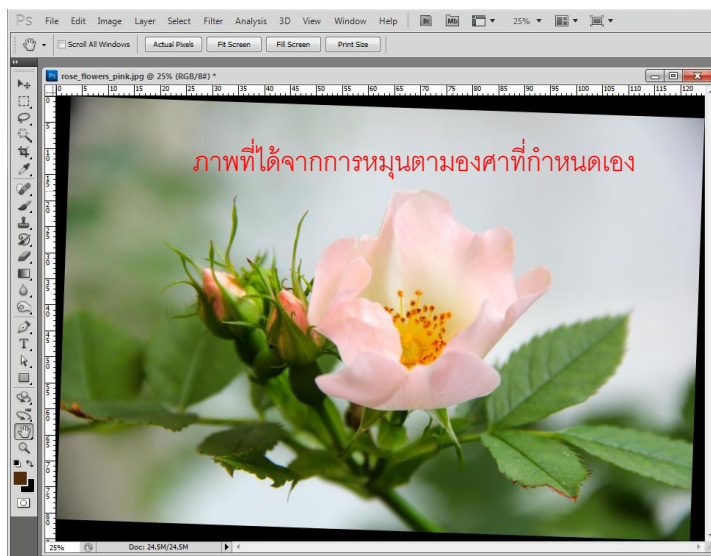
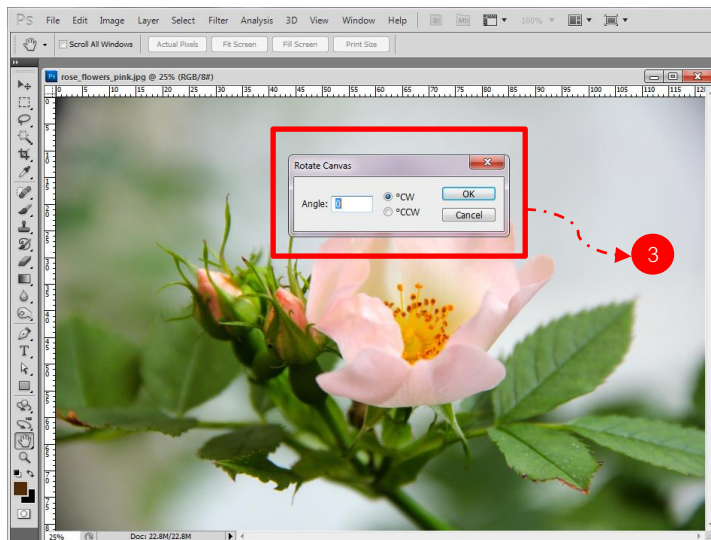
เริ่มต้นโดย เปิดไฟล์ภาพถ่ายที่ต้องการจะใช้งานขึ้นมาแล้วทำตามขั้นตอนดังนี้

1.คลิกคำสั่ง Image

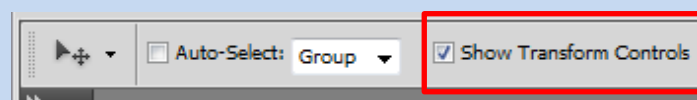
2.แล้วเลือก Image Rotation ซึ่งจะพบกับคำสั่งย่อยให้เลือก Arbitrary

3.หลังจากนั้นให้ใส่องศาที่ต้องการแล้วเลือกว่าจะหมุนตามเข็มนาฬิกาหรือทวนเข็มนาฬิกา เมื่อได้ตามต้องการแล้วให้กดปุ่ม OK

Tip: Option bar ให้คลิกเลือก Show Transform Control ก่อนถึงจะเห็นขอบของชิ้นงาน

คำสั่งเปลี่ยนแปลงรูปร่างรูปทรง

Scale: ย่อ/ขยายขนาดของภาพ

Rotate: หมุนภาพได้อย่างอิสระ

Skew: เอียงภาพให้เฉียง

Distort: ปรับมุมมองภาพได้อย่างอิสระ

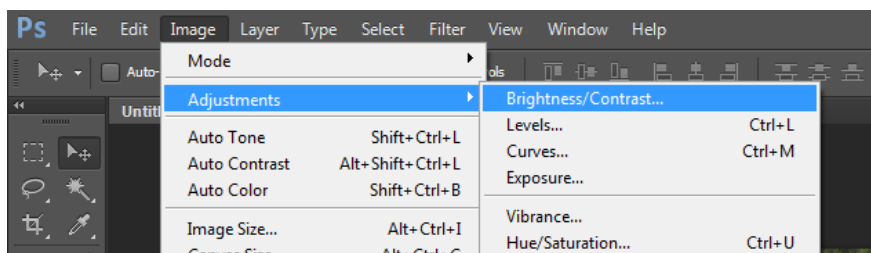
Perspective: ปรับมุมของภาพแบบระยะสายตา

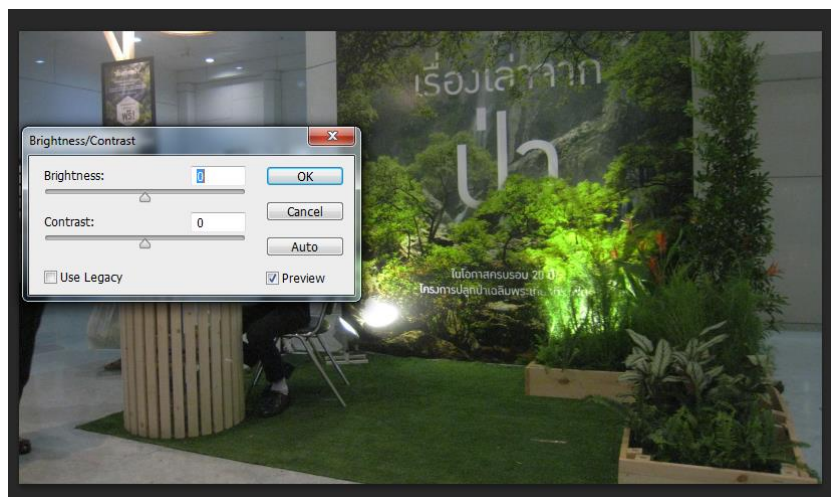
Warp: ปรับรูปทรงให้บิดงอเหมือนแผ่นกระดาษ

3.5 การปรับเพิ่ม-ลดความสว่างของภาพ (Brightness/Contrast)

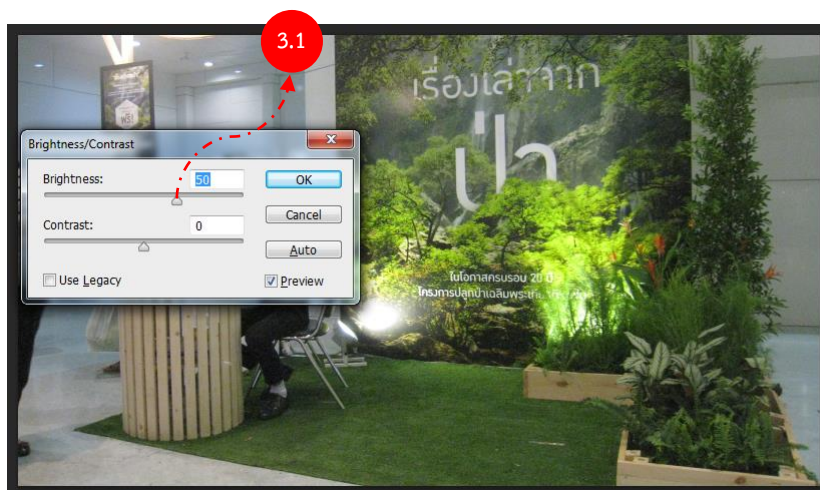
1. เปิดไฟล์ภาพที่ต้องการที่ต้องการปรับความสว่างของภาพเข้ามาในโปรแกรม Photoshop
2. ไปที่คำสั่ง Image บน Menu Bar เลือก Adjustments > Brightness/Contrast

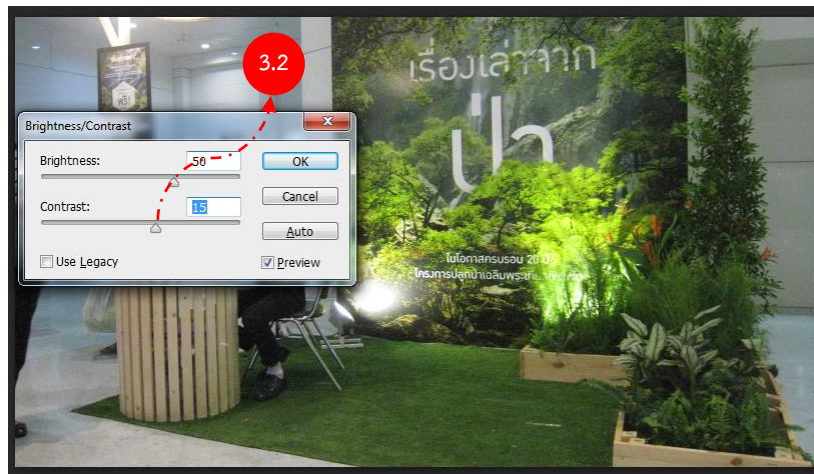
3. ที่หน้าต่าง **Brightness/Contrast** กำหนดค่าต่างๆดังนี้

- 3.1 ที่แถบ **Brightness** ปรับเลื่อนค่าอย่างมาก (เลื่อนตัวเลื่อนไปด้านขวามือ) สังเกตว่าภาพจะมีความสว่างมากขึ้น หากปรับค่านี้มากเกินไปจะทำให้ภาพสว่างจ้าจนเสียรายละเอียดของภาพไป

3.2 ที่แถบ **Contrast** ปรับเลื่อนค่ายิ่งมากสังเกตว่าภาพจะมีความคมชัดขึ้น หากปรับค่านี้มากเกินไปจะทำให้สูญเสียรายละเอียดของแสงและเงาด้วย

3.3 เมื่อปรับ เพิ่ม-ลดความสว่าง ของภาพจนสวยงามเหมาะสมแล้ว กดปุ่ม OK

ภาพถ่ายที่ได้หลังจากทำการปรับความสว่างของภาพ

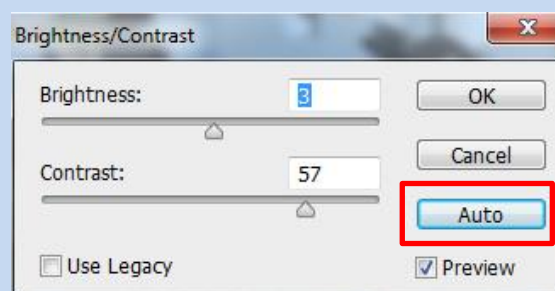

ก่อนปรับ

หลังปรับ

TIP: ที่หน้าต่าง **Brightness / Contrast** หากกดปุ่ม **Auto** โปรแกรมจะคำนวณค่าต่างๆให้โดยอัตโนมัติ

3.6 การแก้ไขภาพถ่ายที่มีสีผิดเพี้ยน

บางครั้งเมื่อเราถ่ายภาพมา สีของภาพอาจผิดเพี้ยนจากความเป็นจริง ซึ่งเกิดขึ้นได้จากหลายสาเหตุ เช่นการตั้งค่า White Balance ของกล้องไม่ถูกต้อง สภาพของแสงที่เปลี่ยนแปลงกะทันหัน เป็นต้น สาเหตุเหล่านี้ย่อมส่งผลให้ภาพที่ได้เกิดสีที่ผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริง

โปรแกรม Photoshop จะมีคำสั่งที่ใช้ในการปรับสีของภาพถ่ายให้กลับมาเป็นสีที่ถูกต้อง โดยคำสั่งดังกล่าวคือ Color Balance หรือเรียกว่าการปรับสมดุลของสี

หลักการใช้งานคำสั่ง Color Balance คือสังเกตภาพถ่ายที่ต้องการแก้ไข ว่าภาพถ่ายดังกล่าวมีสีผิดเพี้ยนออกไปทางสีใด จากภาพตัวอย่างสีเพี้ยนออกไปทางสีเหลือง

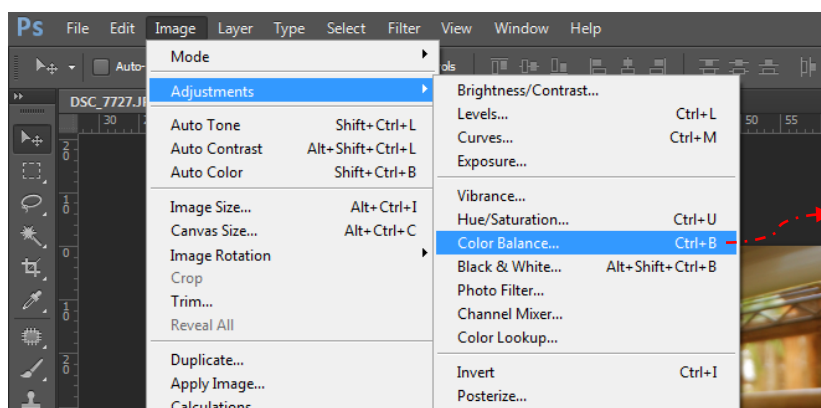

ภาพถ่ายตัวอย่างสีเพี้ยนออกไปทางสีเหลือง

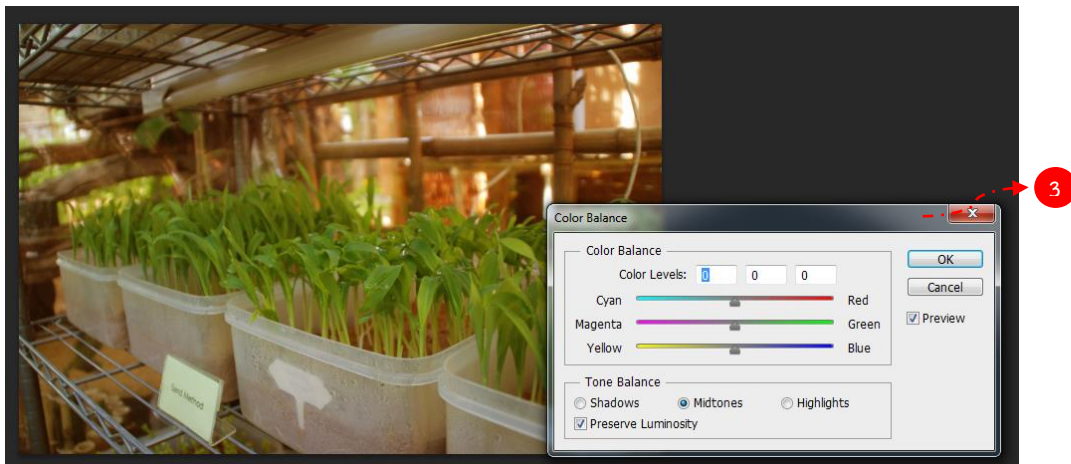
จากนั้นให้เลื่อนแถบสีที่หน้าต่าง Color Balance ไปทางสีตรงกันข้าม และปรับที่แถบสีอื่นๆ อีกเล็กน้อย โดยปรับจนกว่าสีของภาพถ่ายจะสมจริงมากที่สุด

การใช้งานคำสั่ง Color Balance เริ่มจาก

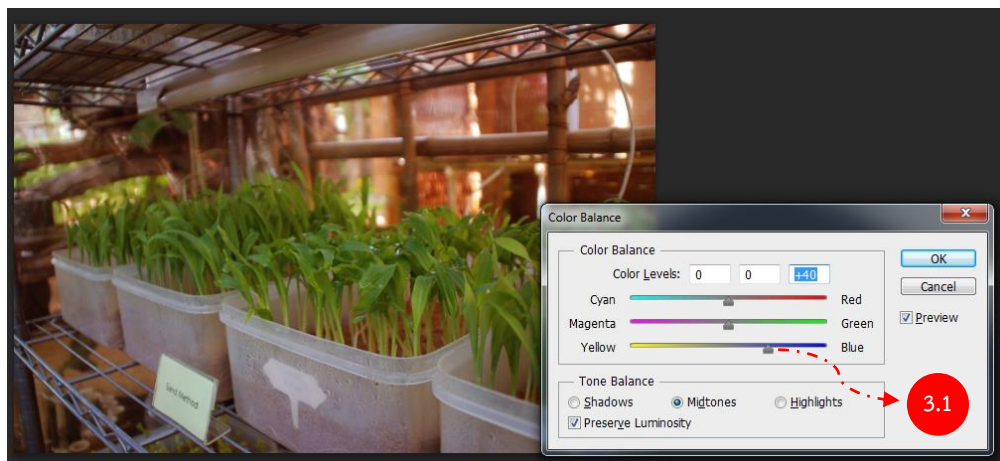
- 1.เปิดไฟล์ภาพที่ต้องการปรับสีเข้ามาในโปรแกรม Photoshop
- 2.ไปที่คำสั่ง Image บน Menu bar เลือก Adjustments > Color Balance

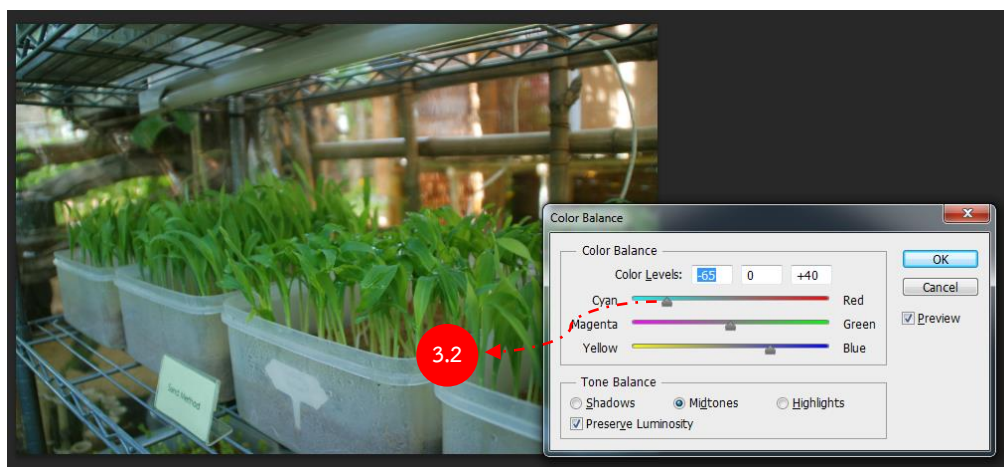
3. ที่หน้าต่าง Color Balance กำหนดค่าต่างๆดังนี้

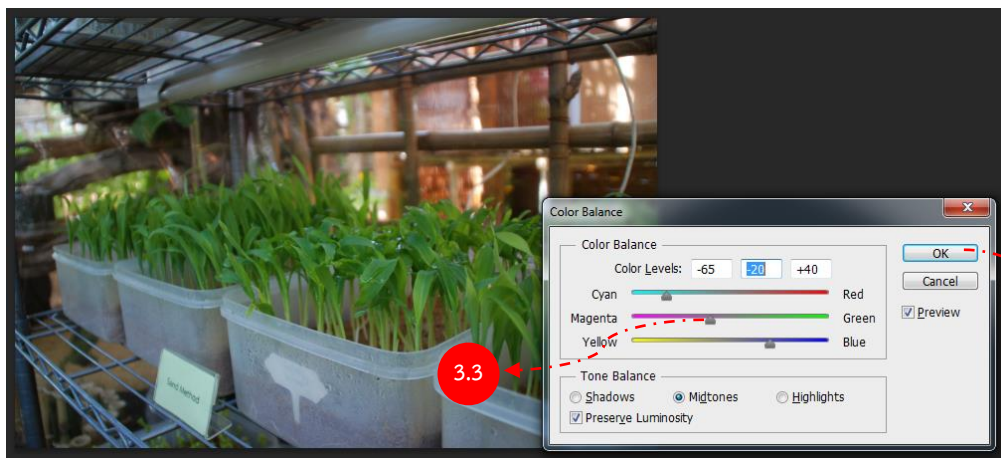
3.1 ที่แถบสี Yellow (เหลือง) ... Blue (น้ำเงิน) ด้านล่าง เลื่อนแถบสีไปทาง สีน้ำเงิน สังเกตสีของภาพที่แก้ไขว่าสีเหลืองจะลดลง

3.2 ปรับที่แถบสี Cyan (ฟ้าเขียว) ... Red (แดง) เลื่อนแถบสีไปทาง สีฟ้าเขียว สังเกตสีของภาพที่แก้ไขว่าสีของภาพเริ่มจะสมจริงมากขึ้น แต่ยังติดออกไปทางสีฟ้า

3.3 ปรับแถบสี Magenta (ม่วงแดง) ... Green (เขียว) เลื่อนแถบสีไปทาง สีม่วงแดง สังเกตสีของภาพที่แก้ไขจะสมจริงและถูกต้องมากขึ้น

3.4 เมื่อปรับสีของภาพจนได้สีที่คิดว่าถูกต้อง และสมจริงแล้ว กดปุ่ม OK

ภาพถ่ายที่ได้หลังจากปรับสีด้วยคำสั่ง Color Balance

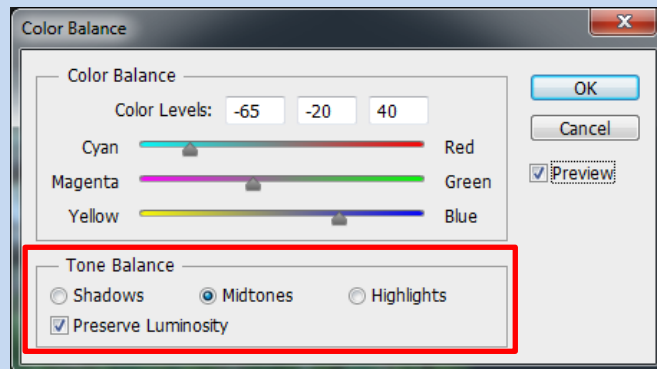
ก่อนปรับ

หลังปรับ

ข้อสังเกต: การปรับค่าดังกล่าวจะแตกต่างกันออกไป ตามภาพถ่ายที่ต้องการแก้ไขว่าจะมีสีผิดเพี้ยนออกไปทางสีอะไร

Tip: ที่หน้าต่าง Color Balance จะมีส่วนของ Tone Balance ซึ่งจะเป็นการปรับสีผิผิวของภาพถ่ายแบบละเอียด

โดยปกติแล้ว Tone Balance จะอยู่ที่ **Midtones** ซึ่งจะเป็นการปรับสีที่ผิผิวในส่วนกลางของภาพที่มีความสว่างปานกลาง

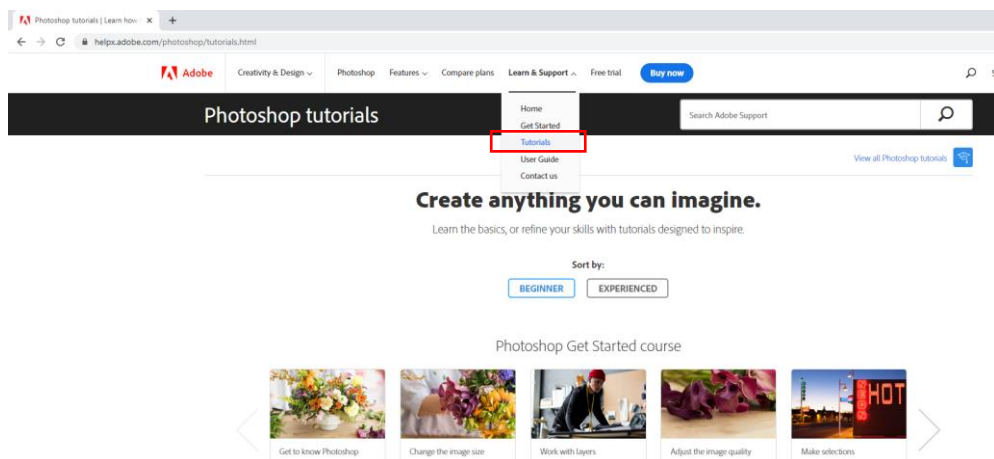
ส่วน **Shadows** จะเป็นการปรับสีที่ผิผิวในส่วนที่เป็นเงา และ **Highlights** จะเป็นการปรับสีที่ผิผิวในส่วนของภาพที่สว่างมาก

และค่า **Preserve Luminosity** เลือกไว้เพื่อให้ค่าความสว่างของภาพเปลี่ยนแปลงไปในขณะที่ปรับสี

อย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า โปรแกรม Adobe Photoshop สามารถใช้งานได้ตั้งแต่การแต่งภาพเบื้องต้น ไปจนถึงการตกแต่งและตัดต่อภาพเพื่อใช้งานในลักษณะต่างๆได้อย่างหลากหลาย ซึ่งการทำงานที่ซับซ้อนของโปรแกรม Photoshop ผู้ใช้งานจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้การใช้งานเพิ่มเติม โดยในที่นี้จะแนะนำเว็บไซต์ที่สอนการใช้งานโปรแกรม Photoshop เพื่อเป็นแนวทางในการเรียนรู้เพิ่มเติมให้สามารถทำงานกับโปรแกรม Photoshop ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

www.adobe.com/products/photoshop.html

เป็นเว็บไซต์ของ Adobe ที่รวมเทคนิคการใช้งานโปรแกรม Adobe Photoshop รวมถึงการใช้งานโปรแกรม Adobe Photoshop ร่วมกับโปรแกรมต่างๆของ Adobe โดยเข้าไปที่ เมนู Learn & Support > Tutorials

design.tutsplus.com

เป็นเว็บไซต์ที่สอนเกี่ยวกับการออกแบบชิ้นงานด้วยโปรแกรมการออกแบบต่าง ๆ รวมทั้ง Photoshop ด้วย โดยเข้าไปที่ เมนู Software > Adobe Photoshop

